

NOVA ГАЗЕТА

№ 7 (266) Лютого 13, 2014, Нью-Йорк

№ 7 (266), February 13, 2014, New York

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

ЧИ ПОТРІБЕН УКРАЇНІ
ПРЕЗИДЕНТ?

СТОР. 4

ІСТОРІЯ ЛЕГЕНДИ

BEATLES В АМЕРИЦІ:
50 РОКІВ ПОТОМУ

СТОР. 9

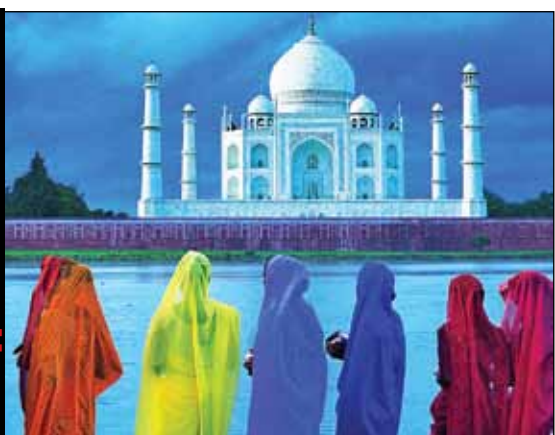
УГРОМАДІ

НА ПРИЙНЯТТЯ ДО ПОСЛА -
ЧЕРЕЗ «ТРУПИ»

СТОР. 22

ДОВКОЛА СВІТУ

ЗАМКИ Й ПАЛАЦИ
НА ПІДМУРКАХ ЛЮБОВІ

СТОР. 20-21

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ...

СТОР. 18-19

XXII ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

СТОР. 16-17

УВАГА! УВАГА! УВАГА! УВАГА! УВАГА! УВАГА! УВАГА! УВАГА!

ЗИМОВИЙ ЯРМАРОК НА ПІДТРИМКУ МАЙДАНУ!

23 лютого, в неділю, о 2-й годині по полудні,
в Пластовій домівці, що на Другій авеню в Нью-Йорку
за адресою: 144 Second Avenue, 2nd Floor, New York

Усі зібрані кошти буде направлено на підтримку
вартових Майдану, які вже третій місяць поспіль мужньо
відстоюють для всіх нас право на краще життя
www.facebook.com/Razom-ForUkraine

У давнину в Україні ярмарки були місцем єднання людей з різних міст, різного віку та різного достатку. В сучасній Україні силу єднання перебрав на себе Майдан. Ми спостерігаємо за феноменом згуртованості української нації, як в Україні, так і за кордоном. 23 лютого в Нью-Йорку магічна сила ярмарку і Майдану зіллється в єдине ціле – в Пластовій домівці, що на Другій авеню, відбудеться зимовий ярмарок на підтримку Майдану. Відвідувачі матимуть змогу познайомитись з українськими виробниками в Америці, а бізнеси знайдуть нових партнерів.

І який же ярмарок без запальної музики, жартів, нових цікавих знайомств!
Нація єднається задля великих справ. Не залишайтеся поза єднанням,
долучайтеся до магії Майдану!

Календар майданних подій

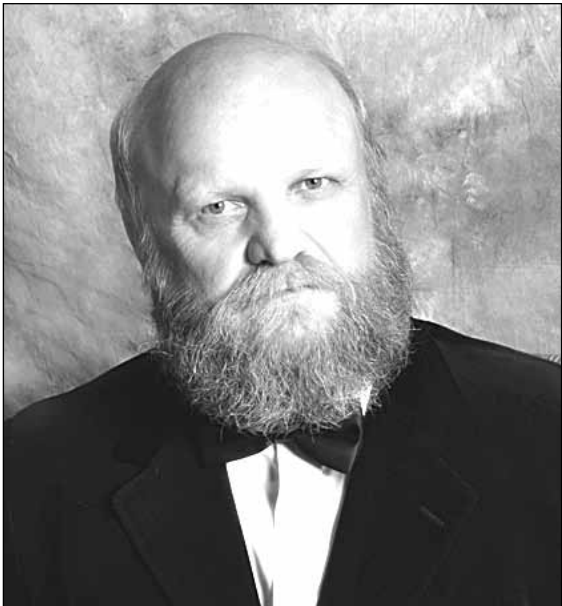
✓ **БЛАГОДІЙНА ВЕЧІРКА «OPEN HEARTS»**
Субота, 15 лютого, о 5-й год. вечора
Ukrainian Institute of America
(5th Ave. and 79th St., New York)
Український Інститут Америки запрошує на благодійну вечірку «Відкриті серця», де можна буде насолодитися прекрасною музикою та мистецькою програмою, поласувати смачними стравами та випити келих доброго вина. А також придбати надзвичайні мистецькі твори з Майдану, представлені на аукціоні. Всі зібрані кошти буде передано на медичну допомогу постраждалим на Майдані. Стиль одягу – вишуканий, елегантний.

✓ **НАРОДИ ОБ'ЄДНУЮТЬСЯ**
Неділя, 16 лютого, 2:00 год. по полудні
Columbus Circle, New York
У Києві на барикадах вже третій місяць поспіль пліч-о-пліч стоять українці та росіяни, білоруси та вірмени, поляки та американці. Давайте об'єднаємося, щоб показати їм, що вони там, на морозі, не одні, і що ми всі можемо постояти один за одного й за нашу Україну!

✓ **МАРШ СОЛІДАРНОСТІ У ВАШІНГТОНІ**
Неділя, 16 лютого, 12:00 год. по полудні
Ukrainian Embassy, 3350 M Street N.W., Washington DC
На знак солідарності з українськими революціонерами на Майдані приєднуйтеся до акції протесту перед Білим домом, щоб поширювати правду про подвиг майданівців та брутальне порушення прав людини режимом Януковича.

✓ **ВИСТАВКА ПЛАКАТІВ, ФОТО- ТА КІНОТВОРІВ НА ТЕМУ МАЙДАНУ**
Ukrainian Museum,
222 E 6th St, New York
В Українському музеї в Нью-Йорку представлено понад сорок плакатів, що віддзеркалюють дух нинішньої події на Євромайдані, а також розгорнуто фотовиставку фотохудожників Івана Дудкіна, Марселя Німфюра та Алли Орлової.

УКРАЇНКИ
кають тебе на Майдані

65 років від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

У нещодавньому інтерв'ю нашому тижневику один із заступників коменданта Майдану, народний депутат України Олег Медунець сказав, що вартівці київського Євромайдану відчувають нашу і моральну, і матеріальну підтримку. Тисячі доларів, пачки з ліками й теплим одягом, але, головне, численні акції протесту по всій Америці стали нашим внеском у перемогу української революції. На особливу подяку заслуговують молоді активісти протестів. Недавно вони провели чергову акцію прямо перед входом до українського посольства у Вашингтоні. Того вечора відданий холоду режиму Януковича посол О.Моцик влаштував для двох інших холоду – Олени Бондаренко, яку Ліна Костенко влучно назвала «копією Проні Прокопівни з комедії М.Старицького «За двома зайцями», та Сергія Ключова, одного з найбільших грабіжників України, брат якого несе персональну відповідальність за криваве побиття студентів на Майдані 30 листопада минулого року – розквіне прийняття. Активісти руху «РАЗОМ» лягли, вкрившись національними українськими прапорами, під порогом амбасад, імітуючи трупи вбитих і забитих «беркутівськими» кийками майданівців. Почесним гостям з України, які прибули до американської столиці на так званий Молитовний сніданок з Бараком Обамою, довелося переступати через «трупи». Хоч, з огляду на їхні чорні душі й цілковиту відсутність елементарної людської совісті, робити це їм було не тяжко. Вони і через реальні трупи переступили б. Але, питається, хто запрошує цих карикатурних персонажів на такі сніданки?

Адже в Білому домі розраховують, що відповідні служби розсилають такі запрошення виключно шанованим людям, яких на їхніх історичних батьківщинах любить і цінує народ. Але хто в Україні любить і цінує «Проню Прокопівну» й відданого лакузу Януковича Сергія Ключова?! Але запрошення приходять саме на їхні адреси й сидять на Молитовному сніданку з надутими щокми й почуттям власної величчї саме вони. Думається, що це робота самого Моцика. Це він підказує американцям, хто в нашій Україні найшанованіший й найцінніший. От і їдуть вслід за Ганею Герман до Вашингтона регіонали «Проня Прокопівна» й один з найодізнаніших владних злодіїв Сергій Ключов. А Білий дім про це навіть не знає, бо на ці сніданки з усього світу приїждять сотні гостей.

Отже, нова робота для всіх солідарних з Майданом – відкрити очі американським чиновникам на те, кого вони запрошують на щорічні молитовні сніданки, з ким Обама фотографується на задку і яку реакцію ці фотки викликають у повсталій проти осоружного режиму України.

Під час акції протесту під вікнами українського посольства у Вашингтоні хлопці й дівчата з руху «РАЗОМ» нагадали Моцику та іншим дипломатам, що приміщення, в якому вони влаштовують прийняття для «Проні Прокопівни» та Сергія Ключова, куплене не Януковичем й не його лакузами, а українською громадою США. Й куплене не для кривавого антинародного режиму, якому вони віддано служать, а для незалежної Української держави. Нагадувати про це слід не тільки О.Моцику, а й іншим дипломатичним начальникам, які так і не приєдналися до заяви дипломатів-патріотів у рамках акції «Не бійся! Ти – українець!». Бо й приміщення генеральних консульств України в США також купили не януковичі й ключови, а українська громада. І тепер вона має право попросити «з речами на вихід» тих, хто служить не своєму народу, а зухвалому диктатору, який пограбував Україну, а після того, як вона повсталася, нацькував на неї відгодовану за народний коштів орду під назвою «Беркут».

Настав час діяти. Ми не можемо більше удавати, що нічого не бачимо й нічого не чуємо. Український народ волає до нас: «Українці закордоння, допоможіть!». І ми не можемо, не маємо права залишитися до цих волянь байдужими.

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

НАГОЛОСИ Й АКЦЕНТИ

Два останні тижні лідери парламентської опозиції ведуть переговори з більшістю та Януковичем. Два тижні Майдан дотримується оголошеного перемир'я.

Що було досягнуто внаслідок таких дій? Майже нічого. Відставка Азарова і до кінця не скасовані закони від 16 січня. Останнє доведе будь-який кваліфікований юрист.

Кожен день без дії та відсутності результату у Верховній Раді збільшує вірогідність радикалізації частини Майдану й розчарування іншої частини. Майже не діють органи, обрані Майданом ще в кінці минулого року – ВО «Майдан» і Народна Рада з трьох

ПОРВІМО, НАРЕШТІ, КАЙДАНИ!

опозиційних фракцій. Вони практично не ведуть публічно-правової діяльності і не керують спротивом. Для чого в такому разі їх обирали?

Досі не обрано лідера спротиву та виконавчого комітету, який би складався з усіх дієвих сегментів Майдану. Вкотре наголошую, що лідер потрібен не як єдиний кандидат в президенти, а для більшої керованості Майданом і для більш ефективних переговорів від імені Майдану з владою.

Немає ідеологічної декларації Майдану, маніфесту, гартії – яку Україну опозиція будуватиме після повалення диктатури. А це один з найбільш вагомих чинників, який ускладнює перехід частини правлячого класу на бік повсталого народу.

На останньому віче 9 лютого зі сцени Майдану часто лунали обнадійливі заклики, що будуть санкції Заходу, що опозиція шукатиме політичну волю до компромісу чи змін Конституції серед представників влади і т.ін. На це все, звичайно, можна сподіватися.

Але головний чинник, який може змінити ситуацію на користь революції є сам Майдан, його негайна активізація й дія.

В одній зі своїх публікацій я писав: «Якщо теперішній Майдан хоче отримати таку ж перемогу, яку ми отримали у 2004 році, він нині повинен іти принципово іншим шляхом, аніж ми йшли тоді». Тоді масовий народний вибух, який народився після десятиліть застою виявився для влади повною несподіванкою. Влада виявилася паралізованою мирним натиском громадян. З самого початку активно втрутилися європейські посередники. Всі сторони конфлікту, включаючи Кучму, Ющенка, самих людей на Майдані, засадничо були налаштовані більше на компроміс, аніж на війну. Для компромісу було можливим використовувати такі інститути влади як Верховний суд. Зрештою, Росія займала значно більш пасивнішу позицію.

Усіх цих чинників немає нині в наявності, або ж вони мають зовсім інший вплив на події. Тому ведення залаштункових і кулуарних переговорів з владою, яка не налаштована на жодні компроміси й поступки, є категорично неправильною тактикою опозиції.

Опозиція, здається, не зрозуміла одного: на вершині влади є люди,

компроміс з якими неможливий, їх можна тільки вимести з влади та країни. З бандитами і кримінальними злочинцями не можна жити в одній хаті. Тим більше, з ними не можна домовлятися. Бо на будь-які домовлення вони наплюють, коли їм це буде вигідно.

Це, однак, не означає, що переговори не треба вести. Просто їх вести треба з позицій натискаючого з вулиці Майдану. При пасивному Майдані будь-які переговори приречені на поразку. Нинішня влада, повторюю, визнає тільки силу, пустопорожні слова, заклики до сумління для неї нічого не значать.

Немає сумнівів, що Янукович, не отримавши бажаного від Путіна в Сочі, виявить нині більшу здатність до внутрішньоукраїнського порозуміння й реального компромісу під загрозою стати жалюгідним холопом московського диктатора.

Минулого тижня відбулися дві події, які вселяють надію: марш сотень Самооборони навколо урядового кварталу й оголошення про створення Самооборони в регіонах. Це той шлях, яким треба йти.

Наступний марш навколо урядового кварталу має бути набагато потужніший. Влада має зрозуміти, що її можуть оточити й на неї будуть тиснути.

Якщо опозиція хоче, щоб в парламенті утворилася бодай ситуативна більшість, вона повинна усвідомити, що без наростаючого тиску з вулиці цього не станеться ніколи. Тиску організованого, мирного, але твердого й рішучого.

Для того, щоб відбувся подібний тиск, опозиції неприпустимо втягуватися у будь-який конституційний процес. Внесення змін до Конституції – це довгий шлях, який передбачає дві сесії парламенту й наявність 300 голосів. Це в інтересах Януковича та його оточення: затягнути процес, вихолостити його і десь на повороті черговий раз «кинути» опозицію.

Нову справедливую Конституцію ми, безумовно, напишемо. Але після перемоги революції.

Нині ж треба зосередитись на пошуку голосів для одного голосування (226 – за) щодо повернення до Конституції 2004 року. Називайте цей документ як хочете – актом, поста-

ною, конституційним договором чи меморандумом, але таке результативне голосування мусить відбутися. Це момент перелому, оскільки Янукович втратить контроль за таким інститутом влади, яким є Верховна Рада.

Це буде ще не закінчення протистояння. Здійснення такого кроку означатиме лише зміну об'єкта атаки Майдану, яким стає президент, оскільки він, швидше за все, не визнає, тим більше – не підпише підписний документ.

Але це відкриває дорогу до зміни керівництва ВР, якщо воно залишиться на боці Януковича. До формування явочним порядком складу технічного чи перехідного уряду, склад якого кладеться на стіл президенту й оголошується ультиматум. Ось тут допомога Заходу, який так багато обіцяє й так мало робить, виявилася б дуже доречною. І санкції, і фінанси.

А Майдан паралельно з усіма цими процесами повинен нарощувати й нарощувати свою активність у різних формах у Києві і регіонах.

Агітаційні групи, які готують східний Майдан, про що говорив Луценко, створення сотень Самооборони в регіонах, Народні Ради та їхні виконкоми в областях, які починають ухвалювати рішення й керувати територіями, структури самоорганізації й самозахисту у великих містах, тактика соціального оточення сатрапів режиму в місцях їхнього проживання, пересування, праці й проведення дозвілля – ці та інші активності кожен день наблизитимуть нашу перемогу.

Менше ніж через місяць, 9 березня, Україна почне відзначати 200-ліття від дня народження Тараса Шевченка. Це символічна, знакова й об'єднуюча дата для всіх українців. Повалення нинішнього режиму – це найкращий подарунок Кобзареві до його 200-ліття. Маємо вже, нарешті, вирішувати справу – встати й порвати кайдани!

Велика загальноукраїнська акція в цей день може стати фінальним, переможним акордом нинішньої всеукраїнської революції.

Тарас Стецьків,
активіст Євромайдану,
польовий командир
Помаранчевої революції
2004 року

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

Про автора:
Юрій ГНАТКЕВИЧ – український учений, громадський діяч та політик. Народний депутат України трьох скликань. Кандидат педагогічних наук, доцент. Член партії ВО «Батьківщина». Народився 4 квітня 1940 року в селі Добривода, Радивілівського району на Рівненщині. Вищу освіту здобув у 1963 році, закінчивши Київський педагогічний інститут іноземних мов за фахом «викладач німецької мови». 19 травня 1958 року умовно засуджений «за антирадянську агітацію» (реабілітований 1994 року). Протягом 5 років працював на Корчуватському цегельному заводі. Закінчивши заочно інститут, працював викладачем німецької мови в Київському інженерно-будівельному інституті, Київському військовому училищі зв'язу. У 1972-1990 роках – завідувач кафедри німецької мови Київського політехнічного інституту. Член Центрального правління ВУТ «Просвіта». Голова Київського благодійного фонду імені Олексія Гірника «Українським дітям – українське слово». Автор понад 50 наукових праць. Мешкає й працює в Києві.

тивши термін своїх повноважень та оголосивши дострокові парламентські й президентські вибори. Тим самим ми підказали своїм нинішнім колегам: виходом із нинішньої загрозливої кризи є дострокові вибори.

Після проголошення незалежності ми створили нові управлінські структури й наповнили їх кадрами, які відчували свою високу відповідальність перед парламентом. Призначені нами міністри та їхні заступники, інші високі керівники заходили до парламенту і його комітетів з повагою й острахом. Нагадавши про це, ми закликали нинішніх парламентарів повернути Україні такий порядок, за якого Верховна Рада була б не формальним додатком до президентської адміністрації, а безпосереднім виразником волі народу.

Ми також згадали про наші давні дискусії щодо доцільності посади президента.

ЧИ ПОТРІБЕН УКРАЇНІ ПРЕЗИДЕНТ?

Тоді серед депутатів були різні думки. Одні вважали, що обраний народом президент стане надійним гарантом державного суверенітету. Адже історичний досвід учив, що українці, не один раз проголосивши свою державу, жодного разу не вберегли її від ворогів. На засіданнях Народної Ради нерідко висловлювалися хвилювання: «Нам би кілька років протриматися, ми впораємося з цим і без президента», – доводили окремі депутати. «З нашими президентами ми ще не раз матимемо великий клопіт», – запевняли вони.

Історія показала, що наші президенти не стають авторитетом для всього народу й президентами всіх українців. Вони стають або узурпаторами влади, або посміховиськом, або й тим, і іншим.

Навколо персони президента завжди розгортаються найгостріші суспільні бурення, особливо напередодні та під час президентських виборів.

Як тут не згадати різних випадів проти президента Леоніда Кравчука в стінах ВР і поза нею з боку комуністів і проросійських депутатів та організацію ними страйків донецьких учителів та шахтарів, що відразу після розпаду СРСР було небаченим для всіх явищем. Це, зрештою, призвело до відставки Кравчука.

Україна ніколи не забуде касетний скандал. У замовленні вбивства журналіста Георгія Гонгадзе підозрювався сам президент Леонід Кучма. Україну вразила акція «Україна без Кучми!», а Помаранчева революція стала вибухом народного гніву проти соціальних несправедливостей і фальсифікацій під час президентських виборів.

Електорат Віктора Ющенка досі не може збагнути, що сталося з ним після його інавгурації, коли замість виконання основних гасел Майдану «Бандитам – тюрми!» та «Олігархи заплатять справжню ціну», він несподівано забув про них та фактично перейшов на бік тих, хто пограбував Україну. У 2010-му Ющенко зробив усе, аби його колишній противник і ставленик донецьких олігархів сів на президентський трон.

У свою чергу, електорат Віктора Януковича сподівався, що він почує, як обіцяв, кожного та наведе порядок у країні. Відображенням

наведеного ним порядку є Євромайдан, з якого вже зараз добре видно, що президентські вибори в 2015 році можуть перерости в небезпечне для неподільності держави протистояння.

Обираючи президента, народ доручає йому певну історичну місію. Усі наші президенти свої місії провалили та наробили багато дурниць.

Місією Кравчука було не тільки утвердження незалежності проголошеної держави та її атрибутики, із чим він непогано впорався, а й переведення економіки соціалістичної в капіталістичну. Як марксист і автор дисертації «Роль прибутку при соціалізмі», Кравчук міг стати теоретиком і практиком побудови в Україні народного капіталізму. Міг, але не став.

Він, наче злякавшись цієї місії, достроково й «без бою» передав її другому Леонідові. Чому «без бою»? Тому що він добре знав, що після недільного дня президентських виборів у 1994-му, коли всі обласні виборчі комісії вже до ночі здали свої протоколи до ЦВК, з Донецької області протоколів чекали майже три доби, бо там, за словами самого Кравчука, «переписували протоколи, міняли урни й підганяли цифри». Якби він тоді не промовчав, а звернувся до Верховної Ради, ЦВК і народу, цей прецедент не призвів би до першого Майдану та не став би таким небезпечним, яким він є досі.

Адже сьогодні будь-яка виборча кампанія є не стільки агітацією, скільки підготовкою й контролюючою до фальсифікацій. У нас виграють кампанію не агітаційну, а фальсифікаційну, де аргументами стають не ідеї, а гроші, маніпуляції та адмінресурс.

Кучма теж на надто хотів іти в президенти, але колеги з числа «червоних директорів» порадили: «Леня! Иди – мы поможем!» І Леня пішов.

Наслідком цього походу, хотів цього колишній член партії великого Леніна Леонід Кучма, чи не хотів, стала не побудова народного капіталізму, а панування олігархічно-кримінального капіталу.

Вийти з цим капіталом на двобій обіцяв народом Ющенко. Але, ставши президентом, він несподівано став на двобій не з кримінальним капіталом, а з тими, хто з тим

капіталом збирався реально боротися. Він узняв курс на співпрацю з олігархами на основі підписаного з ними меморандуму. Ющенко проігнорував попередження з боку Юлії Тимошенко: «З наперсточниками меморандумів не підписують».

Проміжним фіналом президентства Януковича є новий Майдан, з яким ані він сам, ані його партія, ані його фракція, ані його силові структури справитися не можуть.

Після приходу до влади Янукович не мав «своєї» парламентської більшості. За таких обставин він повинен був створити коаліційний уряд, наприклад, з «Нашою Україною», а в разі невдачі оголосити дострокові парламентські вибори. Але Янукович пішов іншим шляхом.

Спочатку він заради повноти своїх повноважень «нагнув» Конституційний суд, який у неконституційний спосіб скасував дію чинної Конституції. У парламенті запанувало перекуповування депутатів. За Януковича політичний словник поповнився низкою неологізмів: «кнопкодавство», «тушки», «донецькіє», «тітушки» «кіреещина». На сім років було кинуте за грати жінку, яка знову могла стати реальним конкурентом президента на наступних виборах.

За Януковича було ліквідовано Верховний суд як суд власне верховний, а натомість утворено «вищий спеціалізований», на чолі якого поставили людину з Донбасу. На завершення підпорядкування всієї судової системи головою КС, не без поради президента, було обрано колишнього юрисконсульта автобаз, директором якої Янукович колись був.

Невдовзі після інавгурації президент очолив орган по боротьбі з корупцією, а трохи пізніше, ніби на підтвердження своїх серйозних намірів у боротьбі із цим ганебним явищем, «запхав» молодшого сина в нардепи, а старшого благословив на великий бізнес, внаслідок чого той швидко став однією з найбагатших персон держави. Фраза батька про сина «он много работал» обійшла як анекдот усю країну. Янукович став першим президентом, якого в народі стали називати «гарантом» з іронією.

Гарант поселився в колишній резиденції київських князів, звідкіля на скаженій швидкості мчить

через місто в довгому кортежі на роботу, тоді як сотні водіїв стоять у довгих пробках, смачно матюкаючи свого гаранта.

З усіх проведених урядом реформ людям запам'яталася лише та, яка продовжила на п'ять років пенсійний вік жінок. Замість того, щоб втілювати в життя свої передвиборчі гасла «Україна для людей» та «Почую кожного», президент будує країну для своїх людей: в Україні немає людини, яка б не чула політичного неологізму «сім'я».

Очевидно, не тільки різкий розворот зовнішнього вектору від Європи до Росії породив Євромайдан, а й усі перераховані вище «дурниці», якими президент «допик кожного».

Отож, мабуть, мали рацію ті засновники самостійної України, які ще двадцять років тому застерігали від запровадження в нас посади президента, прогнозуючи, що клопоту із президентами буде не обійтися.

У сучасній Україні авторитетного президента, який відповідав би вимогам часу та справжнім настроям у суспільстві, обрати неможливо, оскільки політична культура самого суспільства є такою, що значна його частина голосує не за політичними, класовими чи моральними критеріями, а за «гречку». Останні вибори в «проблемних округах» уже встановили таксу – мінімум 300 гривень.

Неможливо обрати справді народного президента в країні, де керівника, який «не забезпечив результат», можуть погнати з роботи, та де виборчі справи розглядають «квасисуди».

Не варто обирати президента там, де немає закону про його імпичмент і де усунути його від влади, якщо він робить дурниці, можна хіба що революцією.

Україні потрібна така система влади, за якої найважливіші для держави рішення ухвалюються не одноосібно, і де першою особою в державі був би призначений парламентом глава уряду, якого в разі потреби можна було б легко переобрати. Україні варто стати парламентською республікою із пропорційною виборчою системою, яка б звела нанівеч роль адмінресурсу, «гречки» й грошової такси. Годі смішити світ!

Фото AFP

ЗА ПРАВДУ, ЗА ВОЛЮ!

Сьогодні, коли Україна повстала проти ненависної орди, хочеться згадати приклади героїзму одинаків, які боролися за правду в страхотливих умовах потоптання всього найсвятішого, що є в людей. Хочеться вклонитися їм до землі й розповісти про їхній подвиг якомога більшій кількості українців, які все ще вагаються: йти на Майдан чи зачекати, доки воно саме собою якось устаткується.

21 серпня 1968 року маршматичний Брежнєв віддав наказ окупувати Чехословаччину, яка спробувала змінити соціалізм зі зловісним сталінським оскалом на соціалізм з людським обличчям. Танками й бронетранспортерами війська Варшавського

лі вдавалися не лише народо-вольці Росії та будистські ченці В'єтнаму.

Повстанець Юрій Михайловський жив 20 років у крітці на Тернопіллі й спалився живцем, щоб не взяли вороги. Василь Макух, поранений у бою і непритомним схоплений радянськими прикордонниками, після 10 років ув'язнення в таборах Мордовії мешкав із родиною під наглядом у зросійщеному Дніпропетровську, листувався з друзями, читав «Собор» Олеся Гончара, а 5 листопада 1968-го неподалік Бессарабки в Києві облився бензином й, охоплений вогнем на Хрещатику, гукав: «Геть колонізаторів! Хай живе вільна Україна! Геть з окупованої Чехословаччини!». Міліція розганяла людей, а наступного дня мученик у лікарні сказав перед смертю, що нащадки пишати-муться його вчинком. Держбезпека пильнувала похорон, на допитах замордувала сестру небіжчика, позбавила

Олекса Гірник

Ромас Каланта

Микола Бериславський

Ян Палах

Василь Макух

Муса Мамут

СМОЛОСКИПИ СВОБОДИ

пакту розчавили Празьку весну. На знак протесту проти цієї інтервенції у Варшаві 8 вересня того ж року облився бензином і згорів філософ Ришард Сивець. У Празі студент Карлового університету Ян Палах 10 січня 1969-го спалив себе на Вацлавському майдані. Незабаром там само наклав на себе руки Ян Заїц, робітники Йозеф Главатий у Плзені, Мирослав Малінка в Брно та підліток Ян Береш у Хебі, а загалом упродовж трьох місяців до такого акту вдалися 26 чехів, із яких семеро загинули.

Свічки й квіти щороку є навколо меморіальної плити «смолоскипи свободи». Юнак Ромас Каланта 14 травня 1972-го згорів у Каунасі з вигуком «Свобода Литві!» («Lietuvos laisves»). Муса Мамут спалився 23 червня 1978-го в Беш-Тереку через перешкоди репатріації з Азії до Криму депортованих і реабілітованих татар, які шанують його пам'ять. Обурений замовчуванням убивства тисяч людей радянськими катями в Катині, поляк Валентин Бадиляк 21 березня 1980 року прикувався ланцюгом і запалав у Кракові. Драматург і президент Вацлав Гавел писав, як безсила сила спроможна здолати посттоталітаризм. Інший колишній дисидент, в'язень сумління і правозахисник, психіатр Семен Глузман вважає ці самогубства не патологією, а опором сваволі, коли решту способів боротьби вичерпано.

Чехи шанують пам'ять Яна Палаха, але варто знати такі самі відчайдушні вчинки до і після цього. До самоспалення на знак протесту проти сваво-

вдову з дітьми засобів для існування. Арешти спіткали Богдана Чабана і Степана Бедрила за листівки в його пам'ять. Закордонні інформаційні агентства розповіли про подію. Вчитель із Бердянська, що на Запоріжжі, Микола Береславський 10 лютого 1969 року намагався вчинити самоспалення в Київському університеті із закликами: «Свободу дітям української культури! Боріться за законні права української мови! Припиніть дискримінацію українського народу! Хай живе самостійна Україна!». Хворий після ув'язнення і голодувань у таборах суворого режиму, у своїй публіцистиці він викривав радянську владу в самвидавних «Українському віснику» і «Порогах». Лише після року незалежності України Береславського було реабілітовано, а 2005-го, незадовго до смерті, нагороджено орденом «За заслуги» III ступеня. Дніпропетровський осередок Асоціації політв'язнів марно клопотався перед президентом України 2006 року про пошмертне вшанування Василя Макуха званням Героя. Зате героїв роздавали спікеру Литвину, причетному до вбивства Георгія Гонгадзе, комуністичному псевдоісторику Троньку, який все своє нікчемне життя прислужував КПРС, ще більш нікчемному Гриші Омельченку, який за 30 срібняків продав з потрохами Юлію Тимошенко і отримав за цю зраду від Ющенка звання героя.

Пластун і «сокіл» із Бойківщини, член ОУН і політв'язень у Польщі, а потім у таборах Норильська й Магадана, Олекса Гірник повернувся до Калуша

1948-го, був інженером на цегельні, мав родину. Напередодні 60-річчя IV Універсалу Центральної Ради про незалежність Української Народної Республіки вночі 21 січня 1978-го він вчинив самоспалення на Чернечій горі в Каневі біля могили Тараса Шевченка. У його розкиданих навколо виготовлених власноруч листівках названо прометеїзмом протест проти окупації, русифікації, тортур і поневолення, за самостійну соборну Українську державу. Попри заборону, труну було потай відчинено, і священник підпільної греко-католицької церкви відправив панахиду. Влада брехала про автомобільну аварію, та вдова довідалася правду від лікаря швидкої допомоги Михайла Іщенка, а родичі в Польщі, профспілка «Солідарність» і радіо «Свобода» повідомили на Захід. Хтось щороку клав червону калину на могилу. Ім'ям Гірника названо вулицю в Калуші, відкрито меморіальні знаки й експозиції в Івано-Франківську; щороку його згадують товариство «Прогресс», демократичні та націоналістичні партії. В осередку організації «Чорнобиль-допомога» в Донецьку 2008-го відкрито музей «Смолоскипи» у пам'ять Макуха й Гірника. Після 2010 року жоден урядовець не взяв участі в меморіальних заходах. Фондація Олекси Гірника на чолі з його сином Євгеном відзначила студента Віктора Мельничука з Луганщини за захист у суді навчання українською мовою, колишнього міліціонера Олександра Гнучкого за збереження листівок Олекси, його біографа Михайла Іщенка, Юлію Тим-

ошенко і Юрія Луценка, Віталія Запорожця з Київщини, засудженого за вбивство садиста-міліціонера.

У День Незалежності 24 серпня 1998 року шахтарі заздалегідь заявили про ходу зі смолоскипами вулицею Радянською до пам'ятника Трудівникові Луганщини на захист Конституції. Вони вимагали вкрадену заробітну платню й хотіли спалити опудало паразита. Пікетників лякали генерали, загатовані мордуванням людей на похороні Патріарха Володимира в Києві 1994-го. Спецназ шукав вибухівку, зненацька вдяг чорні маски, гамселив кийками маніфестантів по нирках, труїв паралітичним газом, кілька десятків осіб знепритомніло. Лікарі, тероризовані невідомими особами в однакових піджаках, мовчали. Верховна Рада у вересні створила комісію, але слідство спустило на гальмах. Шахтар Олександр Михалевич вчинив самоспалення 14 грудня на знак протесту проти знущань і помер за два тижні. Шахтарі 16 грудня атакували адміністрацію, а міліція не видала хижих беркутівців, які стояли на підвір'ї. Кілька робітників вдалися до самогубства, не одержавши заборгованої платні. Кримінальний кодекс України вбачає склад злочину в доведенні до самогубства (ст. 99), заваді профспілкам і порушенні законодавства про працю (ст. 132–133), зловживанні посадовими повноваженнями (ст. 165–166) і сваволі (ст. 198). Прокуратура не покарала винуватців. Тодішній керівник Луганської обласної адміністрації Єфремов нині очолює фракцію Партії регіо-

нів у Верховній Раді й замість України каже «наше государство» з азіопською ностальгією. Тривають плюндрування пам'яток, побиття за українську мову, замах на життя. Архієпископ Донецький і Маріупольський Сергій з Єнакієвого погрожував самоспаленням, бо бандити палять і силоміць загарбують храми Української православної церкви Київського патріархату, яка в сотнях парафій, монастирях, притулках і доброчинних осередках піклується про дітей, старих, хворих та немічних. З нею спілкуються католики і (потай від єпископів) священники Московського патріархату.

Шість сторіч тому за відмову зректися переконань згорів на багатті Ян Гус, і Чехія повстала за рівність і гідність. Його девіз «Правда переможе» є на штандарті, що майорить над палацом президента Чеської Республіки. Незабаром минає 200 років від народження Тараса Шевченка, котрий присвя-

тив батькові славістики Павлу Йозефу Шафарикові поему «Єретик», у якій писав, як зі страти Гуса все припишло, та «постригайте! Он над головою старий Жижка з Таборова махнув булавою». В бронзі на майдані Старого міста Праги похнюплений постаті дослухаються до магістра Яна, випростовуються й беруться до зброї, щоб не бути чужинським бидлом. Гусити захлинулися у розбраті. В поемі «Кавказ» сказано, як «на всіх язиках все мовчить, бо благоденствує». Кобзар ремствував, що «не за Україну, а за її ката довелось пролити кров добру, не чорну. Довелось запити з московської чаші московську отруту!». Жертовність мучеників живить віру, відчайдушний спалах одинаків розбухує сумління мільйонів. Нині на Майданах ми не самотні, зворохоблений і згуртований народ на очах робиться нездоланим. Парламентська асамблея Організації з безпеки та співробітництва в Європі 1 липня 2009 року в резолюції «Возз'єднання розділеної Європи» зрівняла нацизм і комунізм. У Донецьку шахтарі 22 червня 2011-го спалили на териконі прапори Третього Рейху і Радянського Союзу. В Києві 2013-го потрощено пам'ятник Леніну. Шевченко оспівує Прометея: «Не вмирає душа наша... Боріться – поборете! Вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля святая!». Пильнуймося і не гаймо часу. У собі й навколо відчуймо живу силу свободи, якої варта і гідна згуртована, статечна, освічена й працююча українська нація.

Михайло Кірсенко
«Тиждень»

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Наш співрозмовник:
Ярослав ПЕЛЕНСЬКИЙ – історик, політолог, доктор філософії, академік Національної академії наук України. Народився 12 квітня 1929 року у Варшаві (Польща). В 1957 році закінчив Мюнхенський університет (Німеччина), захистивши німецькою мовою докторську дисертацію на тему: «Українська національна думка в світлі творів М. Грушевського та В. Липинського». У 1957 році переїздить до США. В 1968-му захистив у Колумбійському університеті ще одну докторську дисертацію на тему: «Московитські імперські претензії до Казанського ханства: дослідження виникнення імперської ідеології» (*Moscovite Imperial Claims to the Kazan Khanate: A Case Study in the Emergence of Imperial Ideology*). У 1964-1967 роках – асистент-професор історії в Американському університеті (American University) у Вашингтоні, в 1968-му – викладач історії в Колумбійському університеті, в 1971-1992-х роках – професор історії Університету Айови (University of Iowa), 1992-2008 – директор Інституту східноєвропейських (а з 2001-го – європейських) досліджень НАН України (Київ, Україна). Довголітній президент Східно-Європейського дослідного інституту ім. Липинського у Філадельфії (Пенсильванія). Дійсний член НТШ та УВАН у США.

Автор більш як 200 наукових праць, статей, есеїв, рецензій, присвячених українській, російській, польській, монголо-тюркській історії та політичній думці, найпомітніші серед яких: «Росія і Казань: завоювання та імперська ідеологія, 1438-1560-ті рр.», «Боротьба за спадщину Київської Русі», «В. Липинський та проблема еліти», «Повстання гайдамаків та старі режими у Східній Європі», «Україна і польська опозиція» та ін.

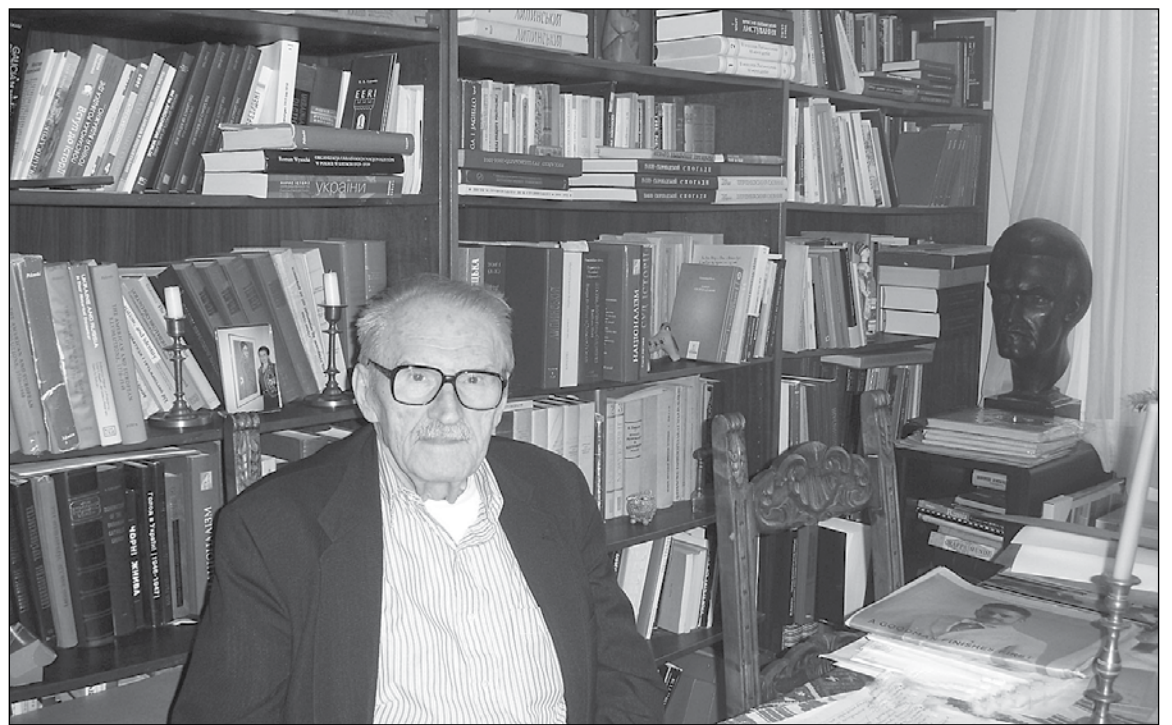
Володіє латиною, українською, англійською, німецькою, польською, російською мовами. Мешкає у Нью-Йорку.

– **Пане професоре, як Ви оцінюєте сьогодишню ситуацію в Україні в контексті своїх наукових інтересів?**

– Шкодує, що я не там, не на київському на Майдані... Особливо, коли чую «лінія оборони на Грушевського». Бо в мене і з цим іменем, і з тією київською вулицею багато чого пов'язано – я ж більш як п'ятнадцять років пропрацював в Україні, в Києві. Це були найцікавіші українські роки – від 1992-го до 2008-го...

Однозначно, що російська влада на чолі з Путіним хоче відновити імперію, не тільки в кордонах Російської Федерації, а й близького зарубіжжя, включаючи Україну, тому є велика конкуренція між Євросоюзом і президентом Росії, який очолює Митний союз і уособлює протилежний погляд на світобудову сьогодні й у майбутньому. Мене дивує, чому Захід про це сьогодні говорить так цнот-

ливо, натомість зводячи всі коментарі «української ситуації» до протистояння між владою й опозицією. Насправді ж, якщо повернутися на самі початки курсу на асоціацію з Євросоюзом, коли Україна, здавалося, все для себе вирішила, заявляючи офіційно, на рівні президента й міністра закордонних справ, що «плану Б» в неї немає, залишилося, мовляв, заклагодити лише деякі «дрібниці», то стане очевидним, що протистояння спровокувала саме Росія в особі її президента Путіна. А кровопролиття й смерть людей на київському мирному Майдані також лежать на совісті Заходу, який не підставив українській опозиції плече тоді, коли вона його найбільше потребувала. Варто було ввести санкції рішуче, якнайшвидше й, я переконаний, кров, не пролилася б.

Професор Ярослав Пеленський. Нью-Йорк, 2014 р.

ДОВГА ДОРОГА ДО ТІПЕРЕРІ

Історик Ярослав Пеленський – про витоки російського імперіалізму й боротьбу за київську спадщину, реалітети української політики і польський досвід, час націоналізму і «третій шлях»

– **Ви досліджували витоки російського імперіалізму. Коли й з чого він почав формуватися як ідеологія?**

– Тут якраз збіг обставин, бо йдеться про теми, якими я професійно займаюся майже все професійне життя: боротьба за київську спадщину і початки російського імперіалізму. Є дві фази: Велике московське князівство наперед опановувало й підпорядковувало собі силоміць інші державні формації на території великоруської народності, насамперед Новгород і Псков. І розвиток імперії поза етнічної території великоруської народності, початок, розширення й підпорядкування Новгороду і Пскову московській владі.

Президент Путін, коли його запитували, яку державу й на яких засадах він збирається будувати, відповів: «Ми – демократи, але на російських старих традиціях». І то є питання, які то традиції – насильницького підпорядкування, загарбання й знищення Новгородської і Псковської республік чи традиції російської демократії другої половини XIX століття?

– **Ви як прихильник критичного реалізму, з огляду на ту політику, яку Путін сьогодні проводить, вважаєте, що йдеться про які саме традиції?**

– Я вважаю його доволі інтелектуальним у порівнянні, скажімо, з Януковичем, але яскраво вираженим політиком великодержавної імперської орієнтації. Вся програма й діяльність Путіна – це продовження царської імперської політики і червоно-імперської політики Радянського Союзу.

– **Тобто, битву за київську спадщину, з огляду на зростаючу силу Москви, виграти в Україні шансів небагато?**

– Якщо мислити політичними категоріями, то Євромайдан підтверджує, що не так вже й мало. Що ж до наукових, то моя теза така: основним спадкоємцем Київської Русі є Україна з центром в Києві й на це є однозначні наукові докази.

Темою боротьби за київську спадщину я зацікавився під час студій у Колумбійському університеті, де познайомився з блискучим ученим Ігорем Шевченком й багато-багато годин ми проговорили на цю тему. Я радив йому зайнятися цією темою, а він – мені, мотивуючи тим, що я галичанин, вихідець з галицької політичної еліти, у мене краще вийде, бо ми, галичани, «любимо сваритися з москалями». Сам же Ігор Шевченко був з доброї української УНРівської родини, його мама за походженням була етнічною вірменкою, батько – українець, офіцер, УНРівець, родом з-під Києва. Мама навчилася дуже добре розмовляти українською мовою й була активною в Союзі українок, навіть очолювала його у Варшаві, де тоді знаходився центр УНР в екзилі.

– **У Росії багато мудрих науковців, чому ж вони так явно й незграбно пересмикують факти, намагаючись довести, що біле – це чорне і навпаки. Чому в них превалює не наукова логіка, а політичні амбіції?**

– Я міг би дати вам окреме інтерв'ю на цю тему, бо я там був – працював у архівах Москви й Ленінграда як іноземний дослідник за програмою наукового обміну США-СРСР. І, певне

що, мав нагоду з багатьма російськими «науковими світилами» спілкуватися безпосередньо. Якщо коротко, то є велика традиція російської національної історіографії: Карамзін, Соловйов, Погодін, які вибудовували ту концепцію. Радянська історіографія пішла за ними й запустила теорію про «спільну колицу», в якій буцімто «виколисувалися» російський, український та білоруський народи. Це настільки антинаукова теза, яка не має нічого спільного з реальними фактами, що серйозні вчені з цього приводу навіть не дискутують – тут усе й давно вже ясно. Цікаво, що білоруська національна історіографія також відкидає цю лже-теорію і взагалі не претендує на спадщину Київської Русі.

– **Можливо, тому, що в Білорусі політична нація й історична пам'ять знищені давно й під самий корінь...**

– Можливо. Свого часу я був співорганізатором наукової конференції в Римі «Білорусь-Литва-Польща-Україна: підстави історичних та культурних традицій в Центральній-Східній Європі» і там ставив білорусам аналогічне запитання, але вони на цю тему воліють не спілкуватися.

Може, вам потрапляв до рук збірник «Ukraine between East and West». У тому збірнику Ігор Шевченко висловлювався на цю тему, але її не профілював. Якщо ж звернутися до Михайла Грушевського, то він однозначно пише, що Україна – це єдиний спадкоємець Київської Русі. Для В'ячеслава Липинського це також було самозрозумілим...

Я належу до школи так званого критичного реалізму і є її продовжувачем в українському

контексті. Було кілька концепцій відновлення Української держави. Найбільш само-спеціалізована – платформа Степана Бандери, який писав: «Національна революція, а не протирежимний ренесанс». Тобто, революція, здійснена націоналістами, підпіллям. Друга концепція – Україна стане незалежною, виростаючи з УРСР, прихильниками якої були ЗП УГВР, УРДП під керівництвом Івана Багряного і лівиця – Борис Левицький, Іван Майстренко. Особисто я в молодості належав до молодечих організацій тодішньої ОУН Бандери, був заступником голови ТУСМУ ім. Міхновського, а потім членом головної управи СУМУ, працював як журналіст, член редакційної колегії, зокрема, в газеті «Сучасна Україна» – органі закордонного представництва Української Головної Визвольної Ради (УГВР)...

В імміграційному середовищі на ці теми завжди точилися великі дискусії, цілі баталії. Були центристи чи правочентристи, а було протилежне крило, яке висловлювалось категорично – наприклад, бойкотувати всіх, хто приїздить з Радянського Союзу. Я належав до тієї меншості, яка вважала, що треба приймати людей з підрадянської України, підходити до них індивідуально, так би мовити, входити з ними в діалог, навіть їздити в Україну. Я, наприклад, у 1980-ті роки провів майже цілий рік у Москві й Ленінграді, а потім три місяці в Україні... Але з огляду на мої професійні наукові справи, я відійшов від активного партійно-політичного життя.

– **То Вас у діаспорі називали агентом Москви чи Вашингтону?**

– Ви маєте добре почуття гумору (*сміється – авт.*). Я працював у наукових архівах, де мене цікавили дві дуже далекі в часі теми: спадщина Київської Русі й витoki російського імперіалізму. Але, напевне, тому, що моє відрядження до Радянського Союзу ні для кого негативних наслідків не мало, в діаспорі мене не охрестили «агентом» чи наївняком, а лише особою, яка хоче бути оригінальною й проповідує «фальшиві реалітети». Мій найбільший критик Іван Кедрин-Рудницький написав статтю під заголовком «Фальшивий реалітет». Але разом з тим мою майбутню дружину, з якою ми на той час приятелювали, а потім одружилися, намовляв, щоб без вагань виходила за мене заміж, бо я є «добра партія». Моя дружина, тепер уже, на жаль, покійна, Христина Бук – дуже інтелегентна жінка, малярка, походила з околиць Перемишля. Її родина з боку матері належала до ОУН і потім, у 1947 році, була виселена до Сибіру. Батьки дружини врятувалися тільки тому, що в 1944 році виїхали на Захід.

Повертаючись до 1990 року, згадаймо, хто почав творити Народний Рух України, Товариство української мови? Павличко, Драч, Попович, Брюховецький... люди, які були в компартії. Це не означає, що я оспівую тут комуністичну партію, але така була реальність – сучасну незалежну Україну творили люди, які вийшли з комуністичної партії. Коли Україна постала, то останній секретар ЦК КПУ з ідеології став першим президентом незалежної України.

– Але й першим, хто зрадив, був комуніст Борис Олійник, який також стояв біля витоків Народного Руху України. Не кажучи вже про останнього секретаря ЦК КПУ з ідеології й першого президента новітньої України Леоніда Кравчука, який зраджував не один і не два і не три рази; востаннє, реагуючи на Євромайдан й захищаючи «Беркут». Разом з тим не пригадую, щоб за роки незалежності бодай раз зрадив Євген Сверстюк, Левко Лук'яненко, Ірина Калинець... Можливо, найбільша проблема, що тоді, в 1991 році, Україна не провела люстрації, а Литва, Чехія, наприклад, провели й у своєму розвитку набагато випередили Україну...

– У них була інша ситуація. Там же жили люди, так само як і в Польщі, ще старого режиму, старої політичної формації і дійшло до компромісу історичного, між комуністами і опозицією. Я за цим уважно стежив. У 1980-ті роки я часто бував у Польщі й постійно зустрічався з колегами з польської опозиції.

Пригадую, як у 1989 році відбувався історичний «круглий стіл», який потім став «майданчиком» для діалогу влади й опозиції. Головував на ньому історик-мідієвіст Александр

Гейштор, який потім став президентом Польської академії наук, він був, по суті, головним менеджером того «стола», за яким польські комуністи передали добровільно владу опозиції. Тобто, я хочу лише нагадати, що в Польщі перехід від однієї формації до іншої відбувся в спосіб доволі цивілізований.

– Так, але Александр Гейштор належав до дворянського роду, народився в Москві, з 1921 року жив у Варшаві й потім усе життя балансував між добром і злом – був радником Ярузельського й водночас користувався довірою «Солідарності»...

Професор Ярослав Пеленський (у центрі) в колі українських учених. Київ, 1992 р.

– Я ж так і кажу, що в Польщі були люди старої формації, старої культури, які знали, що таке чесність і честь. Тому там картина із зрадниками не настільки вражаюча й шокує, як в Україні. Що ж до люстрації – усунення всього комуністичного управлінського апарату, то, на мою скромну думку, таке в Україні було нереально. Бо не було стільки й так сформованої опозиції, як у тій же Польщі.

– Сьогодні, виглядає, що Польща особливо переживає за Україну, за її європейський вибір...

– Нарешті наші сусіди зрозуміли, що сильна Україна – це в польських національних інтересах. Я народився у Варшаві, від народження «діаспорний українець» й є класичним прикладом результату таких українсько-польських відносин. Мій батько був старшиною Української Галицької Армії, а ще на додачу мав брата Зенона Пеленського (він походив із знатного польсько-литовського княжого роду Гедройців, але в молоді роки був націоналістом і брав участь у Першому конгресі ОУН у Відні), через якого батько також мав клопоти, не міг на етнічних українських землях отримати посади викладача латини й греки навіть у приватних гімназіях й влаштувався лише на етнічних польських теренах.

– У Вашому науковому доробку є чимало праць, присвячених В'ячеславу Липинському. Критики української державності часто

цитують його висловлювання про націоналізм. Чому Липинський вважав, що англійський націоналізм – будівничий, а український – руйнівний?

– То було пов'язано з його протистоянням з українськими націоналістичними групами кінця 1920-х років, бо сама організація ОУН формально постала в 1929 році. Але були гуртки й були публіцисти, такі як Дмитро Донцов, і він з ними був у конфлікті. Тому обстоював не етнічний, а державно-територіальний патріотизм, прийнятий в євроатлантичному просторі.

залишившись між двома імперіями, сам на сам, Україна, слабка економічно, не визначена до кінця етноідентично, зависне у повітрі, не виживе. Її проковтне Росія. Тому державницьке існування українства, українського народу єдино можливе тільки в Європейському Союзі. Бо приналежність її до Митного союзу, а тоді до Російської імперії – це самогубство.

– Які ваші прогнози щодо подальшого розвитку подій в Україні?

– Після проголошення незалежності була епоха ейфорії, всі вірили, що проголосили незалежність – і наш потяг далі поїде

– Пане професоре, Ви належите до рідкісної української породи «центрально-європейських джентльменів», найкраще визначення який дав Ваш львівський колега, професор Ярослав Грицак: «Походять із земель колишньої Австро-Угорської імперії або прилеглих до неї територій; вирізняються гострим розумом і добрим почуттям гумору; читають більшість великих європейських мов; кожною мовою розмовляють із сильним акцентом; здобули світову славу як професори Гарварду, Кембріджу чи Колумбії...» Але Вас Всевишній винагородив ще одним привілеєм – можливістю повернутися додому в Україну, в епоху її найбільшої ейфорії – адже Ви жили й працювали в незалежній Україні більш як 15 років. Чому не залишилися там назавжди?

– За ті «українські» роки я пережив невимовне піднесення й неабияке задоволення від співпраці з колегами й молодими науковцями. А моя дружина, який лікарі поставили страшний діагноз, – тиху радість й душевний спокій, що їй наостанок життя подарував Господь. Але вже в пізні ющенківські часи українське суспільство почало потрясати різні політичні спекуляції, партійні міжусобиці

Благословення від Папи Римського Івана Павла II. Рим, 1990 р.

– Давайте перенесемо цю дискусію в сучасне століття, в контекст Митний союз – Євросоюз. Існує така доволі поширена думка, що Євросоюз – це нова імперія, не треба туди прагнути, навпаки, настає час націоналізму, треба шукати свій, власний шлях. Україні, зокрема. Як ви ставитеся до таких тверджень?

– Я думав над цим. Але за сьогоdnішнього розкладу сил у світі це нереально. Всі інші країни в Центральній-Східній Європі визначені. У сучасному світі концепція «третього шляху», національного або націоналістичного, не є реальна. Навіть якщо приймаємо гіпотетично, що Євросоюз – це також імперія. Але

своєю самостійною дорогою. На жаль, то був передчасний оптимізм. Я особисто належав до раціональних аналітиків, розуміючи, що так скоро Москва не здасться, буде довга дорога до справжньої незалежності і справжнього утвердження Української відновленої держави. Є така пісенька ірландських стрільців британського війська Першої світової війни, які воювали-гинули, але співали: «It's a Long, Long Way to Tipperary. It's a long way to go. Goodbye, Piccadilly...» Тобто, «Довга дорога до Тіпперері...» – довга-довга дорога додому, ще довго треба воювати й багато чим жертвувати, щоб можна було розслабитися й насолоджуватися життям...

й коливання між концепціями євроінтеграції й вступом до євразійського простору. Й, зрештою, але вже після мого від'їзду, Інститут європейських досліджень, якому я віддав 15 років життя, таки ліквідували, що, очевидно, можна вважати офіційним сигналом про переорієнтацію на євразійський простір.

У 2008 році, коли я прощався з Києвом і своєю науковою кар'єрою в Національній академії наук України, мені вже було 79 років. Бачте, дорога додому – завжди дуже довга. Часто довша, аніж саме людське життя...

Розмову провела Катерина Кіндрась

В УКРАЇНІ

ЮРІЙ ЛУЦЕНКО:
«ПРИПИНІМО
КОНСТИТУЦІЙНІ ТАНЦІ»

Лідер руху «Третя українська республіка» Юрій Луценко закликає парламентські опозиційні сили не створювати нову Конституцію під конкретного лідера. Про це йдеться у заяві Луценка, в якій він наголосив, що протягування через Майдан персональних політпроектів неприпустимо.

«Особливо небезпечною є неузгоджена з колегами по парламентській опозиції спроба освятити волею Майдану новий, суперпарламентський проект Конституції.

Невже хтось вважає, що всевладдя прем'єра набагато краще як диктатури президента?

Чи комусь аж так запаморочилося в голові від пропозицій Банкової, що не хочеться відповісти на просте запитання: а якщо цим суперповноважним прем'єром по протягнутому вами проекту стане регіонал, це і буде перемогою демократії? А якщо після перемоги опозиції на президентських виборах цю посаду обійме сам Янукович? І хто тоді збалансує корупційний контроль прем'єра над силовиками, судами і урядом?», – запитус Ю.Луценко. І додає: «Треба припинити ці танці опозиційних фракцій із написанням Основного закону на коліні під конкретну кар'єру своїх лідерів». Луценко вважає, що повернення до Конституції 2004 року – єдино прийнятний компроміс саме тому, що вона встановлює випробуваний 4 роками реальної політики баланс між гілками влади.

БАНКОВА
ХОЧЕ РОЗПУСТИТИ
ВЕРХОВНУ РАДУ?

В адміністрації президента вже підготовані два проекти указу про розпуск Верховної Ради. Про це пише журналіст Мустафа Наєм з посиланням на власні джерела в адміністрації президента (АП).

Як зазначає джерело, до такого кроку АП підштовхнуло підготовка опозицією так званого Конституційного акту, який гіпотетично може розвалити більшість і дозволити здійснювати конституційний процес в обхід президента.

Ці проекти відрізняються схемами юридичного обґрунтування.

У першому юристи Банкової роблять наголос на тому, що у Віктора Януковича є безумовне право на оголошення дострокових парламентських виборів. Статтю 90 Конституції, яка передбачає, що президент України може достроково припинити повноваження парламенту, якщо пленарні засідання не розпочинаються протягом тридцяти днів, вони збираються ігнорувати, адже в ній відсутнє слово «лише». Таким чином, в першому варіанті указу про розпуск Віктор Янукович спирається на статтю 77 Конституції України, яка дозволяє президенту призначати позачергові вибори до Верховної Ради.

Інший указ, авторство якого нібито належить заступнику голови АП Андрію Портнову та його підлеглим, базується на ухвалі Конституційного суду від 8 травня 1997 року. У ній КС зазначає, що президент в разі необхідності може «безпосередньо втручатися в критичну ситуацію з метою усунення будь-якої загрози для держави та її громадян». Фактично спробу Верховної Ради змінити Конституцію в АП можуть назвати саме такою загрозою, запустивши механізм розпуску Ради.

РЕЖИМ ТИСНЕ
НА ОПОЗИЦІЙНИХ
ДЕПУТАТІВ

Лідер фракції УДАР Віталій Кличко заявляє про фактичний тиск з боку адміністрації президента на народних депутатів, в тому числі і на нього самого. Про це він заявив в ефірі 5-го каналу.

«Багато інформації було в розмовах з представниками адміністрації президента, які кажуть: хлопці, якщо зараз ми не будемо домовлятися, парламенту не буде – президент його розпустить», – розповів Кличко. Лідер фракції також повідомив, що представники влади говорять парламентарям про те, що після того, як парламент буде розпущено, вони вже не матимуть депутатського імунітету і можуть опинитися за ґратами. «Багато хто з вас, не маючи імунітету, буде за ґратами, і ви вже не виступатимете. Ви вже на багато років наговорили», – передав Кличко їхні слова.

«Прямим текстом кажуть – не боятися», – додав лідер УДАРУ. Відповідаючи на запитання ведучої, чи були серед згаданих представників адміністрації президента її нинішній голова Андрій Клюєв і його перший заступник Андрій Портнов, Кличко відповів: «І ці люди теж». Крім того, лідер УДАРУ зазначив, що в нього немає інформації про можливе позачергове засідання Верховної Ради. Однак, якщо воно відбудеться, вважає Кличко, єдиним питанням, яке депутати мають на ньому розглянути, має бути питання повернення до Конституції 2004 року.

НА ЗВАЛИЩЕ ІСТОРІЇ

Після подій 8 грудня у Києві в Україні знесли або спробували пошкодити не менше 19 пам'ятників Володимиру Ульянову (Леніну).

Як відомо, 8 грудня протестувальники звалили й розбили пам'ятник Леніну навпроти Бессарабської площі в Києві. Скульптура вважалась головним монументом Леніна в УРСР. Після знесення в 1991 році за рішенням Київради пам'ятника Жовтневій революції на нинішньому Майдані Незалежності «бессарабський» Ленін був місцем проведення масових заходів прорадянських політичних партій.

Після знищення пам'ятнику комуністичному ідолу в Києві пам'ятники йому почали демонтовувати по всій Україні. Так, 11 грудня на Волині, в Любешові на території, що належить офісу КПУ, члени партії демонтували пам'ятник Леніну з власної ініціативи.

Зранку 30 грудня в місті Ватутіне (Черкаська область) пам'ятник лідеру більшовиків звалили четверо невідомих. Найбільше (чотири) пам'ятників «вождю світового пролетаріату» зруйнували на Одещині. 30 січня на землю впав пам'ятник Леніну й у Фастові на Київщині. У міліції розповіли, що невідомі за допомогою лебідки і троса повалили пам'ятник заввишки близько 6 метрів. У січні також постраждали пам'ятники Леніну на Вінничині й Черкащині.

«БЕРКУТ»
НА ГРУШЕВСЬКОГО
ПРИВ'ЯЗУВАВ
ДО ШУМОВИХ ГРАНАТ
ЗАЛІЗЯЧЧЯ

Народний депутат, голова тимчасової слідчої комісії Верховної Ради з розслідування подій на Майдані та вулиці Грушевського Геннадій Москаль надіслав генпрокурору України Віктору Пшонці звернення щодо дій «Беркуту» та внутрішніх військ під час акцій протесту. У ньому Москаль стверджує, що під час заворушень на Грушевського «міліція прив'язувала до світло-шумових гранат залізничні вагончики».

Зокрема, як зазначає депутат, за даними медичної служби Євромайдану, в період з 19 по 23 січня 2014 року до них за медичною допомогою звернулося понад 1000 учасників масових акцій протесту, які зазнали тілесних ушкоджень від «Беркуту» та внутрішніх військ під час акцій на вулиці Грушевського.

Москаль вказує, що серед основних тілесних ушкоджень учасників акції протесту «поранення від ме-

талевих предметів, які працівники підрозділу «Беркут» та внутрішніх військ спеціально прив'язували до гранат і при відстрілі вони, розлітаючись, завдавали поранень по різних частинах тіла».

Депутат звернувся до Пшонки із проханням відкрити кримінальне провадження, встановити винних та притягнути їх до кримінальної відповідальності.

ПРАГА ВІДМОВИЛАСЯ
ЗУСТРІЧАТИ ЯНУКОВИЧА

Столиця Чехії Прага відмовилася брати участь в організації візиту президента України Віктора Януковича. Як заявив мер чеської столиці Томаш Гудечек, немає ніяких підстав, щоб Прага брала участь у зустрічі одіозного українського президента. До того ж, наголосив мер Праги, «абсурдно, щоб президент Янукович приземлився на летовищі, яке носить ім'я великого гуманіста Вацлава Гавела».

За його словами, якщо президент України прибуде до міста, міська влада не організовуватиме жодних заходів, звичних у разі візитів голів держав, зокрема, не запросить Януковича на традиційне прийняття до ратуші. Мер Праги також додав, що чеська столиця передасть як допомогу потерпілим українським демонстрантам, пораненим у сутичках зі спецпризначенцями, 500 тисяч чеських крон, що становить у перерахунку майже 215 тисяч гривень. Їх передадуть до України через гуманітарну організацію «Людина в скруті».

Із закликом узагалі скасувати візит президента Віктора Януковича до Чехії звернулася до президента країни Мілоша Земана минулого тижня низка чеських громадських діячів, поетів, кінорежисерів, співаків, спортсменів, керівників адміністрацій міст і регіонів.

ВІД ПШОНКИ
ВИМАГАЮТЬ
ПЕРЕВІРИТИ,
ЧИ ЗАКОННО БАГАТІСЬ
СИН ПРЕЗИДЕНТА

Народні депутати Михайло Голошко, Леся Оробець та Віктор Чумак звернулися до генпрокурора України Віктора Пшонки з вимогою «перевірити факти корупційних дій сина чинного президента Олександра Януковича».

Як наголосили депутати, в Україні діє злочинна організована група осіб, яка під керівництвом Олександра Януковича, з метою його власного збагачення здійснює злочинні діяння, внаслідок чого порушуються права громадян та завдаються ве-

личесні збитки державному бюджету України.

Янукович-молодший є одним із найбагатших бізнесменів в Україні, вартість активів якого станом на листопад 2013 року журнал Forbes оцінював у 510 млн. доларів. При цьому стрімке зростання бізнес-імперії О.Януковича відбулося відразу після того, як його батько був обраний президентом – до його обрання статки Януковича-молодшого оцінювались у 7 млн. доларів. Збільшення власних статків Янукович-син здійснив шляхом створення низки пов'язаних та взаємозалежних організацій на чолі з відповідними особами, які перебувають під його контролем та за його вказівками здійснюють незаконні дії з метою отримання прибутку. Серед таких організацій провідне місце займає Всеукраїнський банк розвитку.

Автори звернення вимагають у разі виявлення обставин, що можуть свідчити про вчинення Януковичем та іншими особами кримінальних правопорушень, вжити необхідних заходів прокурорського реагування, розпочати розслідування та притягнути винних до відповідальності.

УКРАЇНСЬКІ
ПИСЬМЕННИКИ
НІМЦЯМ: «МАЙДАН
ПІДТРИМУЮТЬ
І НА СХОДІ»

Відомі українські письменники розповіли під час своєї поїздки країною мешканцям Німеччини про феномен Майдану та спростували популярні за кордоном міфи про українські протести. У зустрічах взяли участь Юрій Андрухович, Сергій Жадан, Тая Маларчук та Юрко Прохасько.

Прохасько, який приїхав з Львова, наголосив, що мешканці міста настільки впевнені у правильності дій протестувальників, що ніколи не здадуться. «Саме у Львові створюються передумови для того, що відбувається в Києві», – зазначив він.

Водночас харків'янин Жадан спростував поширену за кордоном думку, що владу підтримує більшість тих, хто живе на сході України. «Східна Україна – дуже різна. У Донецьку немає традиції виходити на вулиці та відстоювати свої позиції, однак у Полтаві люди не тільки зайняли державні будівлі, але й заборонили Партію регіонів. У Дніпропетровську та Запоріжжі протести були жорстко подавлені владою», – пояснив Жадан. Ще один представник заходу України Ю.Андрухович наголосив, що головною метою протестів є не «голова Януковича». В той самий час він зазначив, що якщо «не відсікти цю голову», реформи в країні будуть неможливими. «Я б проголосував і за чорта, якби він повалив цей режим. Цей ліс потребує справжнього санітара, і ним може стати Юлія Тимошенко», – заявив письменник.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

ІСТОРІЯ ЛЕГЕНДИ

Півстоліття тому, 7 лютого 1964 року, британці ще раз спробували відвоювати Америку — зусиллями популярного гурту Beatles, що прибув до США на свої перші гастролі

На летовищі імені Джона Кеннеді в Нью-Йорку декілька тисяч юних шанувальників несамовитим свистом і верещанням висловлювали свої симпатії. Крики шанувальників, а надто шанувальниць, заглушували ревіння двигунів, коли легендарна «ліверпульська четвірка» ступила на американську землю. Вони вже були популярні у США завдяки записам і телебаченню. Однак шанувальники з нетерпінням чекали «живих» концертів своїх кумирів. Спочатку — триумфаль-

Нового світу молоді ліверпульці. Психологам, які ламали голову над загадковою популярністю «четвірки з Ліверпуля», відводились у газетах цілі колонки: чи не оця жіноча манера — одним порухом голови відкидати назад довгі пасма волосся — змушує божеволіти як недозрілих, так і Perezriliх шанувальниць-американок?!

Зовсім було забулося, що в 1920-х зачіска «боб» приживалася в Америці «великою кров'ю» — чоловіки навіть розлучалися з дружинами, коли ті, вслід за модельєркою Коко Шанель та кінозірками Кларою Боу й Луїзою Брукс, підстригалися «під боба». А хіба не під пльовками критиків відвойовували собі місце в гардеробі міні-спіднички? Закачані донизу шкарпетки? Чоловічі штани на дівчатах?.. Окрім того, патлаті зачіски в стилі «грибних шляпок» виявилися в Beatles на диво доглянутими, манера від-

Але це буде потім, поки ж що, в лютому 1964-го, вони кумири мільйонів, тільки при появі яких дівчата билися в істеричі, голосили й рвали на собі волосся. Їхній феномен й досі не можуть пояснити ані соціологи, ані філософи, ані психологи. Чому саме довкола «Жуків» був такий ажіотаж, чому саме ця четвірка стала візитівкою цілого покоління?

Гори друкованих матеріалів розповідають про дитячі роки кожного члена «ліверпульської четвірки», проведених у бідності, що межувала зі злиднями, і про королівську розкіш, яка оточувала їх після того, як вони стали багатими й знаменитими. Фанатики-бітломани можуть взяти звідти дані про шкільні бешкетування, улюблені страви й найбільш інтимні особливості життя цих великих героїв «рок-покоління», спеціально вигаданих ними самими з метою містифікації.

Перші хвилини на американській землі

BEATLES В АМЕРИЦІ: 50 РОКІВ ПОТОМУ

на участь у популярному телешоу Еда Саллівана. Трансляція б'є рекорди телепереглядів — 73 мільйони глядачів! «Четвірка» виконує кілька гітів під акомпанемент ревіння фанаток. Далі — гастролі країною. І повсюдно «четвірку» супроводжують натовпи шанувальників, зустрічаючи кожну пісню, кожний виступ громоподібними оваціями.

Це було народжене в повоєнні роки покоління (baby-boomers), яким судилося увійти в історію американської попкультури першим, кого підмила хвиля наростаючої не по днях, а по годинах «бітломанії». «I Want to Hold Your Hand» — насвистувалося і наспівувалося тоді мало не на кожному перехресті, в барах, диско-клубах, на стадіонах, випускних шкільних балах і сімейних застіллях... Що вже казати про невідворотний вплив на американські стилі «поп» і «рок», зокрема на відродження року, що на той час уже мав симптоми занепаду.

Однак тоді, в лютому 1964 року, американська преса мало не навипередки змагалася за свого читача, намагаючися змістити акценти з музики на зовнішній вигляд музикантів. Майстерно зоркестрованим хором репортери обговорювали зачіски, одяг та манери «бітлів»: комусь здавалася комічною стрижка, що нагадувала чи то «швабру», чи то «грибну шляпку» (TIME Magazine), когось непокоїв факт, що 20 000 перук у стилі «бітлз» було блискавично розпродано спритними ділками (Life Magazine), а ще хтось не стримував сміху над дивним кроєм піджаків без комірів (The New Yorker), в яких з'явилися до

Несамовитий ажіотаж супроводжував Beatles протягом кожних їхніх гастролей до США, а особливо перших, у лютому 1964 року

кидати волосся — елегантною, а крій безкомірцевих піджаків — економним. Отож, Америка швидко прийняла Пола Маккартні, Джона Леннона, Джорджа Гаррісона й Рінго Стару за «своїх». Вони гостювали аж до 22 лютого, виступаючи на телебаченні та з публічними концертами в Нью-Йорку, столичному Вашингтоні та Маямі. Наступний візит до Штатів датуватиметься серпнем 1966-го...

Буде в їхній творчій біографії не одна мить, що поставить на карту їхню славу і подальшу співпрацю, але зачіски та «бітловочки» будуть ні при чому. Джон Леннон стане автором горезвісної фрази «Ми популярні більше від Ісуса», а Джордж Гаррісон — автором гітів («Here Comes the Sun», «Something», наприклад), які приписувалися чомусь як не Леннону, так Маккартні, а потім на додачу ще й усі четверо втягнуться в наркоманію... Леннона наздожене куля, а Гаррісона — фатальна хвороба...

Так виник міф «Бітлз», де із суміші мелодраматичних життєписів, захоплюючих рецензій, псевдоглибокодумних філософствувань та скандальної хроніки вирости фантастичні образи напівангелів, напівчудовиськ, стереофонічних сирен і геніальних психопатів, підкоривши світ своїми музичними галюцинаціями.

Одним з перших руйнаторів цього міфу став англійський письменник Джеймс Олдрідж, який ще в 1967 році стверджував, що в поклонінні «Бітлз» «віддзеркалюється прагнення людини вижити та утвердитися в суспільстві, котре зовсім не хоче такого утвердження». Масова істерія довкола «Бітлз», на думку Олдріджа, «лише перебільшене захоплення тим, чого хотів би досягнути кожний хлопець». Але при цьому вони ніколи не намагалися пристосуватися, як інші популярні естрадники. Ніколи не підлаштовувалися під лицемірно-ввічливий, комерційний

стиль. Той факт, що вони претендують на всі привілеї багатих і при цьому не приносять себе в жертву багатству, розцінюється як якась, нехай і сумнівна, класова перевага. Кожний робочий юнак в Англії захоплювався тим, що вони показали багатію ніс у його власному домі, не піддавшись підкупу та інтригам вищих класів».

Новий зміст, принесений «Бітлз» до рок-музики 60-х, утвердив у ній і нові форми, народжені в синтезі найрізноманітніших елементів. Вони почали з копіювання негріванських виконавців ритм-енд-блюзу, потім відродили демократичні традиції старовинних англійських балад, а насамкінець прийшли до відчуття внутрішньої єдності всіх музичних мов світу — чи то західних, чи то східних, з яких вони брали саме те, що вважали за потрібне для досягнення своєї мети.

Перший виступ легендарної «ліверпульської четвірки» в Америці відбувся у Вашингтоні, на арені «Колізею». Послухати «Бітлз» зібралися вісім тисяч фанатів. Невелика за сучасними мірками зала, де до того проводили здебільшого спортивні змагання, була забита людьми. Вони виконували свої пісні під шалені оплески. Надто «I wanna hold your hand», яка на той момент була на вершині американських чартів. Те саме місце, той самий час, але п'ятдесят років потому. У вашингтонському «Колізеї» в ці лютневі дні знову лунають пісні «жуків». На сцені — двійники легендарного гурту. В арені вже давно не співають — нині її використовують для паркування ав-

томобілів. Постаріли й фанати. Багато з тих, хто прийшов сьогодні на ювілейний концерт, колись слухали справжніх «Бітлз». Крістофер Кріст, фанат «Бітлз»: «Мені було дванадцять, старший брат узяв мене із собою на цей концерт. Я в житті не бачив нічого, більш видовищного. У залі панувала неймовірна атмосфера, усі були надзвичайно збуджені». Ден, фанат «Бітлз»: «Це щастя — бути тут. У той самий день, у тому ж самому місці. Нехай і 50 років потому».

Леннон, Маккартні, Гаррісон і Стар з часом пересварилися й розбіглися, але про кожного з них сьогодні неодмінно кажуть: «Один з «Бітлз». І це не просто відлуння «бітломанії». Ці четверо довели, що рок-музика може народжувати твори великої естетичної й моральної сили, вони встановили своєрідний світовий стандарт якості — той рівень жанру, на який неминуче зобов'язані рівнятися їхні численні послідовники по всьому світу. «Бітлз» здійснили справжню революцію в рок-музиці, утвердивши в ній принцип колективної творчості, скітну організацію п'єс у рамках довгограючого альбому, що став з тих пір основною «одиницею» художньої продукції кожного гурту, й типовий склад ансамблю з трьох співаючих гітаристів й барабанщика, довкола яких могли розташуватися індійський ситар, клавесин, електронний синтезатор, віолончель або цілий оркестр і безліч голосів будь-якого походження...

**Тетяна Маккой,
Леся Клокун
Спеціально
для «Нової газети»**

В АМЕРИЦІ

У ШЕСТИ ШТАТАХ
ОГОЛОШЕНО
НАДЗВИЧАЙНЕ
СТАНОВИЩЕ

Губернатори п'яти американських штатів (Вірджинії, Мериленду, Північної й Південної Кароліни, а також Місісіпі) оголосили режим надзвичайного становища через сильні снігопади й морози. У Джорджії надзвичайне становище оголосив особисто президент США Барак Обама, який звернувся до губернаторів завалених снігом штатів з проханням контролювати ситуацію.

У зв'язку зі стихією В Північній Кароліні та Джорджії зачинено школи, а деякі державні установи перейшли на режим скороченого робочого дня. На летовищах Атланти, Далласа й Північної Кароліни скасовано більше тисячі авіарейсів. Вильоти літаків затримуються на всій території, ураженій снігопадами. В Техасі через снігові замети на дорогах загинуло четверо автомобілістів. Мешканцям цих місць радять не користуватися власними автомобілями й не виходити з дому без необхідності.

За даними метеорологів, сильні снігопади, які супроводжуються аномальними морозами, почалися 12-13 лютого й триватимуть щонайменше дві доби. За даними фахівців, нинішні снігопади стали найбільшими за останні 20 років.

КОНГРЕС СХВАЛИВ
ПІДВИЩЕННЯ «СТЕЛІ»
ДЕРЖБОРГУ НА РІК

Палата представників американського Конгресу 11 лютого схвалила підвищення «стелі» держборгу до березня 2015 року. За таке рішення проголосував 221 конгресмен, проти – 201. При цьому за підтримку законопроекту проголосувало лише 28 з 232 членів Палати представників від Республіканської партії.

До кінця поточного тижня, як очікується, законопроект про підвищення «стелі» держборгу буде схвалено верхньою палатою Конгресу (Сенатом), де більшість становлять соратники Барака Обами по Демократичній партії.

Проект закону про підвищення «стелі» держборгу на найближчий рік не містить жодних додаткових умов. Ухвалити документ саме в такому вигляді просив Конгрес Барак Обама.

Як відомо, восени минулого року діяльність американських урядових установ протягом двох тижнів було призупинено через те, що Конгрес США не зміг ухвалити бюджет на наступний фінансовий рік. Економіка США зазнала через це збитків на 24 мільярда доларів. Республіканці, які мають більшість у нижній палаті Конгресу, наполягали на проекті бюджету, що передбачав скорочення витрат на соціальні статті. В свою чергу, Сенат, де більшість належить демократам, виступав проти урізання соціальних програм.

НА ПІДТРИМКУ
МАЙДАНУ

Палата представників Конгресу США ухвалила 10 лютого резолюцію на підтримку протестувальників в Україні. У тексті документу, ухваленого переважною більшістю голосів, йдеться, зокрема про підтримку конгресменами «боротьби українського народу за побудову незалежної, демократичної й сильної України, вільної від іноземного втручання».

«Ми закликаємо уряд України виявляти стриманість, поважати демократичні вимоги народу, ми також закликаємо всі сторони утримуватися від насильства», – йдеться в резолюції. Водночас у ній зазначається: «Ми висловлюємо заклопотаність повідомленнями про те, що Росія стоїть за останніми перехопленнями дипломатичних переговорів між Америкою і Європою, що є явним порушенням міжнародних норм дипломатії та спробою роз'єднання США та Європи».

Нагадаємо, 6 лютого Європарламент ухвалив жорстку резолюцію щодо України, в якій закликав інституції ЄС та держави-члени вжити термінових заходів, включно з підвищенням дипломатичного тиску на Україну. Головна думка документу зводиться до формули: допомога – народу, санкції – можновладцям.

«НЬЮ-ЙОРК ТАЙМС»:
«ПІСЛЯ ОЛІМПІАДИ
В СОЧІ РОСІЯ ПОСИЛИТЬ
ТИСК НА УКРАЇНУ»

Після зимових Олімпійських ігор у Сочі Росія, явно чи приховано, посилить тиск на Україну з метою пристібнути її до своєї політичної колісниці. Про це пише газета The New York Times.

«Нинішні намагання Росії посягти розбрат між західними союзниками є тактичним маневром, прямо з радянського підручника. Що турбує західних дипломатів, так це можливість більш агресивних дій з боку Росії, як тільки ігри в Сочі закінчаться», – пише видання. Роздумуючи про варіанти дій Росії, газета цитує Андерса Аслунда, старшого наукового співробітника Інституту міжнародної економіки Петерсона у Вашингтоні – торгівельна й газова війни, таємні операції і загроза військового втручання.

«Більшість експертів, зокрема і Аслунд, втім, відкидають можливість застосування військової сили, яка буде поверненням до радянської доктрини Брежнєва», – пише видання. «Що стосується таємних дій, їх за визначенням неможливо довести, але їхнє використання є цілком можливим», – пише The New York Times і нагадує про 36-х протестувальників, які досі вважаються зниклими, і «все це на тлі звинувачень у викраденні і тортурах з боку загадково добре поінформованих головоорізів».

The New York Times також нагадує про можливе використання сепаратистських настроїв у Криму.

ВИБУХ НА ЗАВОДІ У
ШТАТІ НЬЮ-ГЕМПШИР

У результаті вибуху на заводі в Петерборо (штат Нью-Гемпшир) на північному сході США 10 лютого постраждало не менше п'ятнадцяти осіб. Про це повідомляє місцевий телеканал WMUR. За даними поліції, двоє постраждалих перебувають у критичному стані. Їх доставили до шпиталю гелікоптером. Керівництво заводу, у свою чергу, повідомило, що життя постраждалих ніщо не загрожує.

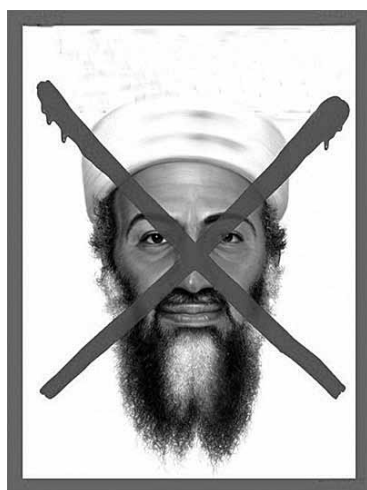
В цей час доби на заводі зазвичай перебуває близько 450 осіб, повідомили в керівництві. У будівлі було проведено евакуацію.

Сильний вибух стався близько 3:30 дня за місцевим часом на території заводу компанії New Hampshire Ball Bearings, яка виробляє підшипники для космічної та оборонної промисловості. Про причини вибуху не повідомляється. На місці надзвичайної пригоди перебували близько ста пожежників, які прибули з декількох розташованих поблизу міст.

СПЕЦНАЗ ЗНИЩИВ
ВСІ ФОТО МЕРТВОГО
БЕН ЛАДЕНА

Правозахисна організація Judicial Watch заявила про те, що володіє документом, виданим через 11 днів після ліквідації Осамі бен Ладена. У ньому командував спецоперацій збройних сил США адмірал Вільям Макрейвен через два тижні після ліквідації

терориста №1 віддав наказ знищити всі фотографії трупа Осамі бен Ладена. Таким чином, смерть лідера Аль-Каїди залишиться таємницею для нащадків.

Нагадаємо, Judicial Watch вимагала розсекретити документи, що торкаються подій у пакистанському місті Абботабад 2 травня 2011 року, посиляючись на Акт про свободу інформації. Але ані ЦРУ, ані Пентагон на запити правозахисників не відреагували.

ПРО ЩО ГОВОРИЛИ
ВІКТОРІЯ НУЛАНД
Й ДЖЕФРІ ПАЕТ?

В інтернеті оприлюднено ролики із записом таємних переговорів іноземних дипломатів, що працюють в Україні, з високопоставленими європейськими та американськими чиновниками.

Зарубіжні журналісти припускають, що витік таємної інформації, добутої російськими спецслужбами, націлений на те, щоб розсварити ЄС і США. Крім того, прес-секретар Білого дому Джей Карні вже звинуватив Росію в тому, що вона має відношення до оприлюднення підслуханої телефонної розмови між заступником держсекретаря США Вікторією Нуланд і послом США в Україні Джефрі Паєтом.

В аудіозаписі телефонного дзвінка, розміщеного в інтернеті з російськими субтитрами, голоси, що нагадують Нуланд і Паєта, обговорюють події в Україні. В одному місці голос Нуланд використовує ненормативну лексику, щоб висловити своє роздратування діями Євросоюзу щодо врегулювання кризи в Україні.

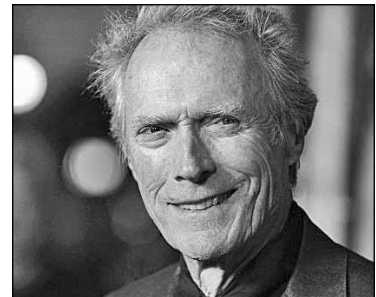
Карні відмовився обговорювати деталі приватної телефонної розмови. Проте він додав, що, «оскільки запис був першим помічений і поширений в твіттері владою Росії, це дещо говорить про роль Росії» в цій історії. Карні заявив, що Нуланд працює зі своїми партнерами з ЄС і «відносини США з ЄС сильні, як ніколи».

Посилання на прослуховування було розіслане в четвер, 6 лютого, вранці через акаунт в Twitter помічника першого заступника голови уряду РФ Дмитрія Лоскутова.

КЛІНТ ІСТВУД ВРЯТУВАВ
ЛЮДИНУ ВІД СМЕРТІ

Відомий голівудський актор і режисер Клінт Іствуд врятував людину від задухи, застосувавши «прийом Геймліха» (поштовхи під діафрагму для видалення інородних предметів з дихальних шляхів). Про це повідомила інформаційна агенція France-Press.

Нещастя сталося 6 лютого під час урочистого обіду в рамках турніру з гольфу в містечку Кармел-бай-зе-Сі в Каліфорнії. Побачивши, що один з гостей почав задихатися, 83-річний актор підбіг до нього, обхопив ззаду руками й тричі сіпонував догори, щоб шматок сиру, що застряв у горлі, вилетів.

«Клінт врятував мені життя», – розповів Стів Джонс (так звали постраждалого), відзначивши, що ще мить і він задихнувся б. За словами врятованого, Іствуд відмінно знав, що робити. Однак сам актор зізнався, що ніколи не застосовував «прийом Геймліха» на практиці. І додав, що на обличчі Джонса він побачив паніку людини, в якій все життя пробігає перед очима. Так зазвичай буває в момент смерті.

У НЬЮ-ЙОРКУ
ВИЛУЧИЛИ 3000
БІЙЦІВСЬКИХ ПІВНІВ

У нью-йоркському районі Квінс під час операції «Сердиті птахи» (Angry Birds) вдалося врятувати більш як 3000 півнів, призначених для участі в нелегальних боях. Про це повідомив департамент поліції Нью-Йорка. У справі про організацію півнячих боїв затримано дев'ять осіб. Крім того, під підозру потрапили ще 70 осіб, котрі відвідували нелегальні жорстокі видовища в Квінсі й були затримані на місці.

За даними поліції, підпільні бої відбувалися двічі на місяць. Глядачі платили по 40 доларів за одне відвідування. Окрім того, бажаючі робили ставки, розмір яких сягав 10 тисяч доларів. Півнів готували до боїв на фермі на півночі штату Нью-Йорк, а потім перевозили до зоомагазину в Брукліні. Птахам ставили металічні шпори, а також накачували спеціальними препаратами, щоб вони ставали ще більш агресивними.

Бої півнів заборонено в усіх штатах Америки. За організацію таких боїв можна дістати 4 роки ув'язнення й штраф у розмірі 25 тисяч доларів.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агенцій

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

Щоб Вас не завіяло банковими платежами

Відкрийте у "Самопоміч"
чековий рахунок з дебітною карткою

Безкоштовні транзакції
Безмінімального балансу
Без місячних оплат

Безкоштовна VISA® Debit картка
Безкоштовний онлайн BillPaysm
коли маєте DirectConnectsm

Депозити забезпечені федеральним
урядом до мінімальних \$250,000

Самопоміч
Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911

Selfreliance.Com

300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park IL 708-923-1912

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Потрібний чековий рахунок. Зайдіть до якого небусть бюро Кредитівки "Самопоміч", щоб вписатися у членство і відкрити рахунок. Мінімальний початковий вклад на чековий рахунок - \$50. Для доступу онлайн потрібна реєстрація і можуть бути додаткові кошти. Стосуються всі вимоги подані у Truth in Savings Disclosure і Fee Schedule. Пропозиція може бути скасована без попереднього повідомлення. За найновішою інформацією телефонуйте на № 888-222-8571.

**Full Financial
Services**

УКРАЇНСЬКА ДРАМАТИЧНА СТУДІЯ
НАРОДНОГО АРТИСТА УКРАЇНИ
ІВАНА БЕРНАЦЬКОГО В НЬЮ-ЙОРКУ

ДО 200-ЛІТТЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

ВИСТАВА «ГАЙДАМАКИ»

ІНСЦЕНІЗАЦІЯ ЛЕСЯ КУРБАСА
РЕЖИСЕР — НАРОДНИЙ АРТИСТ УКРАЇНИ
ІВАН БЕРНАЦЬКИЙ

Неділя, 9 березня 2014 р.,
о 3-й годині по полудні
У залі Українського Народного Дому
За адресою: 140 Second Avenue, New York
Вступ — \$35.00

Спонсори вистави:
Українська Федеральна
Кредитова Кооператива
«Самопоміч» у Нью-Йорку
Український Народний Дім
Українська крамниця «Арка»

NOVA ГАЗЕТА

**SELF RELIANCE (NJ)
FEDERAL CREDIT UNION**

САМОПОМІЧ (Н.Дж.) Федеральна Кредитна Співка

PRINCIPAL OFFICE
851 ALLWOOD ROAD
Clifton, NJ 07012
(973) 471-0700

BOTANY VILLAGE OFFICE
237 DAYTON AVE.
CLIFTON, NJ 07011
(973) 772-0620

Toll Free:
1-888-BANK UKE
www.bankuke.com

Business Loans from **4.50% APR***

Car Loans from **0.99% APR***

Second Mortgage
Fixed from **3.00% APR***
up to \$150,000 No closing costs

Please contact our loan department
973-471-0700, ext. 17 or 20
* Rates are effective May 20, 2013 and are subject to change without notice.

EAST VILLAGE MEAT MARKET

J. Baczynsky

Найпопулярніший у Нью-Йорку
український м'ясний магазин пропонує
широкий вибір вуджених домашніх ковбас та
свіжовиготовлених гарячих і холодних виробів
української та європейської кухні.

Tel. (212) 228 - 5590

Fax (212) 979 - 6593

E-mail: Eastvillagemeats@hotmail.com

139 2nd Ave. (Bet. 8th and 9th Streets)
NEW YORK, NY 10003

Store Hours

Monday – Thursday	8:00 am – 6:00 pm
Friday	8:00 am – 7:00 pm
Saturday	8:00 am – 6:00 pm

VISA • MASTERCARD • ACCEPTED

Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union

NO CLOSING COST MORTGAGE PROGRAM

No Closing Costs Home Financing!

Available for both new purchase and refinance*

YOU DON'T HAVE TO PAY ANY OF THESE!

Application Fee	\$ 325.00	\$0
Appraisal Fee	\$ 325.00	\$0
Commitment Fee	\$ 495.00	\$0
Title Service Charges	\$1,300.00**	\$0
Government Recording Charges	\$ 205.00	\$0
TOTAL CHARGES	\$2,650.00	\$0

ELIGIBLE MORTGAGES

Conventional Fixed Rate Mortgages
10, 15, 20, 25, and 30-year terms

Adjustable Rate Mortgages
3, 5, and 7-year terms

*The No Closing Cost Mortgage Program is available for eligible new mortgages and external refinances on primary residences and vacation homes (internal refinance and investment property are not eligible).

**Title Service Charge based on a \$100,000 loan. Title service charges vary with the amount of the loan. Per diem interest fee is the responsibility of the member. Offer valid on applications submitted February 1, 2014 through February 28, 2014. Loans are subject to approval criteria, not all applicants will qualify. Offer is subject to change or withdrawal without notice. Minimum mortgage loan amount required is \$100,000.

To receive any product or service by the USFCU, you must be a member of the USFCU by opening a share (savings) account. All new memberships are subject to USFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any USFCU location).

Federally insured by the NCUA

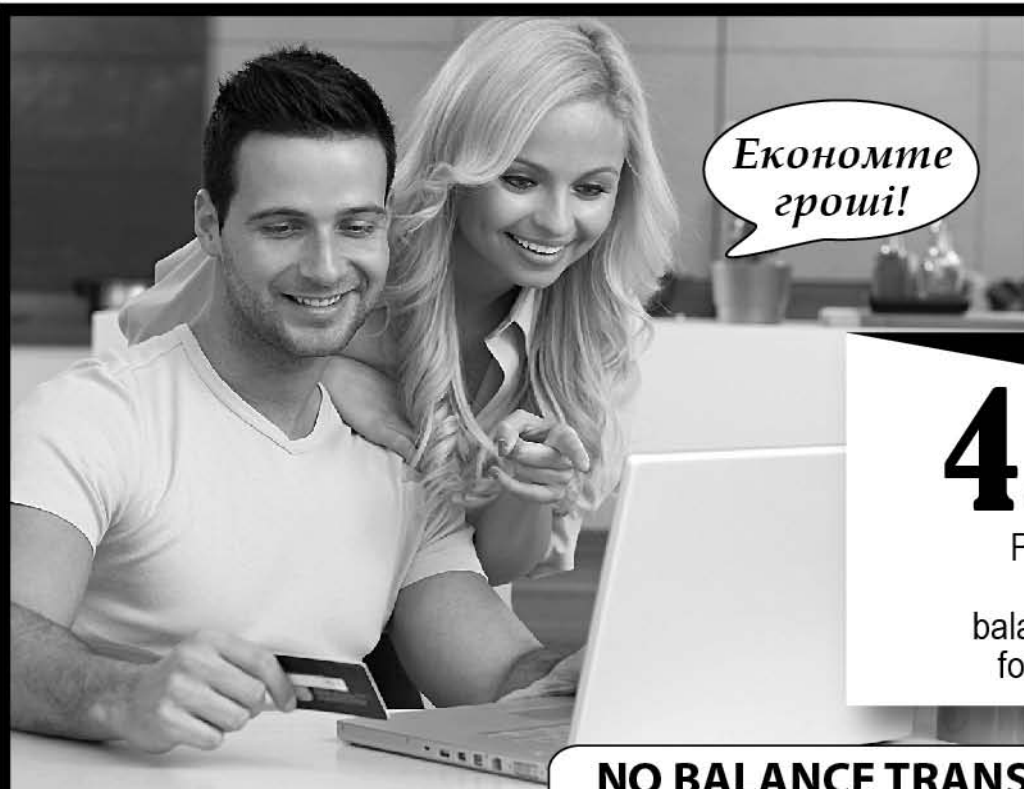
Main Office
1729 Cottman Avenue
Philadelphia, PA 19111
Tel: (215) 725-4430

Somerton Branch
14425 Bustleton Avenue
Philadelphia, PA 19116
Tel: (267) 351-4021

UECC Branch
700 Cedar Road
Jenkintown, PA 19046
Tel: (267) 627-5317

Trenton, NJ Branch
477 Jeremiah Avenue
Trenton, NJ 08610
Tel: (609) 656-0802

24th Street Branch
2307 Brown Street
Philadelphia, PA 19130
Tel: (215) 232-3993

Переведіть баланс з Ваших кредитних карток з вищими відсотками на кредитну картку Visa® УФКС.

4.90%

Promotional
APR* on
balance transfers
for 12 months

AFTER THAT a
variable purchase APR* of

9.75%
to
12.75%

NO BALANCE TRANSFER FEES

*Annual Percentage Rate.
Effective 11/15/13 to 5/15/14

Terms and conditions:

APR Annual Percentage Rate. Offer applies to balance transfers only. Offer valid 11/15/13 through 5/15/14. 4.90% Promotional APR valid for 12 months from the first qualifying transfer, after that a variable purchase APR of 9.75% - 12.75% based on your credit score, will be applied to any unpaid outstanding balance. This APR will vary with the market based on the Prime rate. The highest variable APR is 18%. Existing UFCU Visa Credit Card balances do not qualify. New UFCU Visa Credit Card accounts subject to credit approval and/or co-signer. In some cases, UFCU may not be able to process a balance transfer request. Membership eligibility required.

APR річна процентна ставка. Пропозиція поширюється тільки на переведення балансу. Пропозиція дійсна з 11/15/2013 по 5/15/2014. Додаткова оплата за переведення балансу в період акції відсутня. 4.90% Promotional APR дійсна протягом 12 місяців, після чого змінна процентна ставка від 9.75% до 12.75% буде застосована до невиплаченого балансу. Право членства вимагається.

UKRAINIAN **УКРАЇНСЬКА**
FEDERAL CREDIT UNION ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

824 EAST RIDGE RD., ROCHESTER, NY 14621 | 585.544.9518 | FAX 585.338.2980

ALBANY NY
518.266.0791

SYRACUSE NY
315.471.4074

BUFFALO NY
716.847.6655

BOSTON MA
781.493.6733

SACRAMENTO CA
916.721.1188

PORTLAND OR
503.774.1444

www.rufcu.org
877.968.7828

Federally insured by NCUA
EQUAL HOUSING LENDER

ЗИМА: чудова пора для відпочинку! Ночі довгі! А щоб Вам добре спалось, подумайте, де Ваші гроші?

Якщо у Кредитівці СУМА, то спить спокійно!

А якщо в сусідніх банках, то перевірте, скільки дивідендів вони платять?

Наприклад: за \$100,000 банки виплачують річні дивіденди від \$50 до \$900 на рік ☹

Порівняйте з нашими: від \$750 до \$2,150 ☺

Не думайте довго, відвідайте нас!

Наші відсотки по позичках теж кращі, ніж у сусідніх банках.
Телефонуйте 914-220-4900.

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг'Валі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

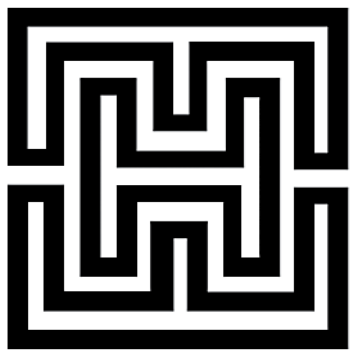
E-mail: newhaven@sumafcu.org

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

У ГРОМАДІ

Під такою назвою 1 лютого в лекційній залі Наукового Товариства імені Шевченка в Нью-Йорку відбувся «круглий стіл» за участю відомих учених та політологів: президента НТШ-А Григорія Грабовича (Гарвардський університет), Адріана Каратницького (Atlantic Council's Program on Transatlantic Relations), Валерія Кучинського (Колумбійський університет) та Олександра Мотіля (Раттєрський університет).

На знімку (зліва направо): учасники «круглого столу» Олександр Мотиль, Григорій Грабович, Валерій Кучинський, Адріян Каратницький

ЄВРОМАЙДАН: СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА КРИЗА ЧИ РЕВОЛЮЦІЯ?

Ця перша в поточному році суботня програма викликала велике зацікавлення української спільноти – лекційна зала НТШ-А не могла вмістити всіх бажаючих почути авторитетні міркування й прогнози про політичні події в Україні, які сколихнули світ. Викладач Колумбійського університету, колишній голова Постійного представництва України при Організації Об'єднаних Націй, посол Валерій Кучинський нагадав, як саме протягом останніх років відбувалася підготовка України до вступу в ЄС. Він наголосив, що лідери європейських країн ставилися до Віктора Януковича з усією серйозністю, приймали його у своєму середовищі як рівного і до останнього дня були впевнені у щирості його намірів. Своєю відмовою підписати угоду про асоціацію України з ЄС президент України повністю дискредитував себе в очах світової громадськості й перекреслив будь-які можливості для продовження особистого діалогу з ним у майбутньому. При цьому Віктор Янукович навіть не погребував прибути на Вільнюський самміт ЄС і взяти участь у колективному фотографуванні, що викликало цілковите спантеличення керівників європейських держав. «Світові лідери ставилися до Віктора Януковича як до колеги, але він таким ніколи не був», – із сумом констатував В.Кучинський і далі торкнувся причин такого невідрадного фіналу переговорів ЄС з Україною. Він виокремив різко негативне ставлення до європейських аспірацій України з боку керівництва РФ, як також і недостатню увагу Європи до такого важливого фактору. Зіграло свою роль і зневажливе особисте ставлення Володимира Путіна до Віктора Януковича, про що свідчили окремі епізоди їхніх зустрічей у минулому.

Світова громадськість обурена застосуванням брутальної сили проти демонстрантів, побиттям журналістів та медичних працівників, безпричинними арештами та затриманнями. За словами В.Кучинського, зафіксовано багато правопорушень, які тягнуть на «злочини проти людства» і подальший розгляд у трибуналі для військових злочинців у Гаазі.

Події в Україні мають усі ознаки революції за повну зміну постсовєтського державного устрою. Захід має перейти від слів до діла: їздити не тільки до Києва, але й до Москви, і тиснути, тиснути, тиснути...

Валерій Кучинський, викладач Колумбійського університету, колишній голова Постійного представництва України при Організації Об'єднаних Націй

«У Києві ми бачимо не тільки протести чи демонстрації, ми є свідками революційної ситуації з усіма її ознаками. У країні фактично існує двовладдя», – сказав Олександр Мотиль.

Недотримання В. Януковичем обіцянки підписати у Вільнюсі угоду про асоціацію з ЄС він порівняв з останньою соломинкою, яка «переломила хребет верблюда». Починаючи від 2010 року, Україна перебуває у передреволюційному стані, на місці парламентсько-президентської республіки поступово виникла диктатура. О. Мотиль навіть кричущі приклади зловживань влади та викликаних ними антиурядових протестів задовго до зриву підписання угоди про асоціацію України з ЄС. За його словами, нині в Україні наявні всі ознаки, які зазвичай дають про себе знати перед колапсом режиму. «Попри те, я залишаюся відносним оптимістом, – сказав О.Мотиль. – Адже злочинна

влада зробила такі поступки, коли події на київському Майдані поширилися обласними та районними центрами України. Особливий переляк у влади викликало, що ці явища поширилися й у східній частині України, де Януковичу, здавалося б, ніщо не загрожувало». А.Мотиль також закликав кожного присутнього бути активнішим – писати петиції своїм конгресменам і сенаторам, давати коментарі та вести блоги в інтернеті.

На думку Адріана Каратницького, до сьогодні найгіршою новиною є те, що в Україні й надалі існує загроза збільшення кількості жертв. Не можна недооцінювати резервів В.Януковича, бо на сході України є величезне специфічне ядро людей. Становище драматичне, багато дій влади відбуваються поза межами будь-яких законів. І частина українського істеблішменту розуміє, що біда, жахи, можливість громадянської війни – це тільки йому самому на шкоду. Одночасно А.Каратницький висловив думку: влада навряд чи піде на запровадження надзвичайного стану, оскільки, на його

Фактичне двовладдя в Україні треба розвивати. Нехай Народна Рада видає свої декрети, творить органи місцевого керування, призначає відповідальних осіб...

Олександр Мотиль, політолог, професор Раттєрського університету

переконання, такий стан було б неможливо утримувати більш як 48 годин. Віктор Янукович на початку свого правління мав певну підтримку громадян, адже попередні два президенти багатьох виборців розчарували. Далі ця підтримка почала меншати, що й засвідчили парламентські вибори 2012 року. Після цих виборів провладна більшість у Верховній Раді

скоротилася – Партія регіонів спромоглася провести до парламенту тільки 78 депутатів, і для формування більшості їм

Розв'язка ситуації – у створенні тривкої більшості у Верховній Раді, в результаті чого процес дуже швидко зрушив би з місця. Надії на переформатування більшості в парламенті можна пов'язувати з тими мажоритарниками, яких контролюють олігархи Пінчук, Коломойський, Ахметов, Фірташ. Ще одна можливість – забезпечення прийняття рішення ВР про повернення до Конституції 2004 року.

Адріян Каратницький, голова Atlantic Council's Program on Transatlantic Relations

знадобилася підтримка депутатів, які пройшли по мажоритарних округах. Цих депутатів «регіонали» всіляко пресингують. З іншого боку, за словами А.Каратницького, необхідно розуміти, що в країні немає одностайної потужної противладної хвилі, як це було в 2004 році під час Помаранчевої революції. За оцінкою А.Каратницького, відсоток людей, які виступають проти нинішньої влади, становить 50-55%, тоді як 45-50% таких настроїв не поділяють.

А.Каратницький навіть також аргументи проти побажань «позбутися» східних регіонів як фактору руйнації Української держави. На найбільш запитання «Як домогтися поліпшення ситуації в Україні?» А.Каратницький відповів: «Один із способів – й надалі холоднокровно будувати середній клас і громадянське суспільство».

Професор Григорій Грабович, ведучий «круглого столу», проаналізував вектори розвитку України за роки правління В.Януковича. Гарячі дискусії точилися навколо питання, вступати до Європейського чи

Митного союзу, і це на тлі протистояння між прихильниками демократичного та авторитарного устроїв суспільства, європейського та неєвропейського стилю мислення. «Яка соціологічна база цих суперечностей?» – поставив запитання Г.Грабович. Річ у тім, що в Україні з'явилися ознаки становлення громадянського суспільства, заявило про себе молоде покоління, що сформувалося під великим впливом Помаранчевої революції. Майдан увиразнив також інші виміри, у площині яких загострюються суперечності. Це значні соціальні розбіжності по лінії інтелігенція-люмпени, «нормальні люди»-«тітушки». Зросло протистояння цивільного суспільства й криміналітету. «В Україні, на жаль, як не було, так і не створилося дієвих критеріїв творення провідної еліти», – підкреслив Г. Грабович.

В Україні розвинувся режим так званої «какократії», що в перекладі з давньогрецької означає – «найгірші при владі». Більшість українських владомощів – це люди з дуже каламутним минулим. Наявність при «какократичній» владі таких карикатурних кримінальних «авторитетів», як Гела і Допа, – яскрава ілюстрація цьому...

Григорій Грабович, професор Гарвардського університету, президент НТШ-А

Після виступів учасників «круглого столу» у залі ще довго тривали дискусії між слухачами, люди ділилися особистим досвідом від перебування в Україні, обмінювалися інформацією щодо найефективнішої допомоги Майдану.

У залі було також розгорнуто художню виставку «Хроніка Євромайдану» українського фотографа Антона Трофимова.

Пресова група НТШ-А

СОЧІ-2014

Подія, якої так довго і з таким нетерпінням чекали, відбулася. У причорноморському російському місті-курорті Сочі, яке стало столицею XXII зимових Олімпійських ігор, на очах у мільярдів землян, які стежили за церемонією відкриття Олімпіади, розгорталися події чарівної казки. Сценаристи й ті, хто втілював сценарій казки в реальність, постаралися на славу. Присутні на церемонії щасливці й мільярди телеглядачів побачили дивовижне дійство, в якому превалював балет за мотивами роману Льва Толстого «Війна і мир». Це справді було диво з див. А от намагання авторів сценарію вкрасити в церемонію з використанням елементів конструктивізму сталінську сагу про колективізацію й індустріалізацію СРСР була якраз тією ложкою дьогтю до діжки з медом, яка зіпсувала загальне враження від казки. Бо тоді варто було б показати й 10 мільйонів українських селян, які загинули в сталінському раю в корчах від страхітливого Голодомору в 1932-1933 роках, й українську інтелігенцію доби розстріляного відродження, який старший лейтенант Матвеев стріляв у потилицю на холодних Столвах, і депортованих силомців українців Західної України, яких везли, немов худобу, в телятниках в Сибір на страждання й неминучу смерть. Але, очевидно, в плани Путіна такі «картинки» не вписувалися. А тому світу церемонією відкриття Олімпіади намагалися втовкмачити, що Росія – це велика цивілізація, внесок якої у скарбницю людства важко переоцінити.

Втім, в наш час відокремити спорт від політики дуже важко. Ось що написав з цього приводу відомий російський письменник-сатирик Віктор Шендерович: «Толстой, конструктивісти, Гагарін з Корольовим, а ти сидиш і носа відвертаєш – та ти Батьківщину не любиш! Зустрічний варіант: Чечня, Магнітський, Путін з «пітерськими», злочинство з узурпацією, а ти сидиш, пускаєш слину різнокольоровими кільцями. Під час таких церемоній добре бути повним ідіотом, щоби гармонія була повною. У будь-якої ж людини з рефлексіями душа йде на розрив.

Чи можу я не радіти російській абетці, не гордитися причетністю до унікальної цивілізації й не бажати золота рідній 15-річній красуні на ковзанах на ім'я Юля? І чи можу я не розуміти, що Лев Толстой, конструктивісти й 15-річна красуня на ковзанах повинні зробити так, щоб ми у захваті повністю забули про поточне злочинство й ріки крові? Чи можу я радіти тому, що Путін присвоїв Толстого, і граф виконує нині важливе адміністративне завдання? Ось і живи тепер в шизофренії.

Ніщо не нове під місяцем. Ровесники й уболівальники старші за мене пам'ятають і цей душевний розрив, і ці клятві запитання. Чи можна було не вболівати за Михайлова, Петрова й Харламова? І чи можна було не розуміти, що славні пташенята «тарасового» (був такий гокейний тренер-комуніст-полковник Анатолій

Фрагмент церемонії відкриття XXII Олімпійських ігор у Сочі

КАЗКА ПРО ОЛІМПІАДУ, ПУТІНА Й ДІВЧИНКУ ЮЛЮ

Національна збірна України під час маршу олімпійських команд на церемонії відкриття Олімпіади

Тарасов) гнізда – це представники армії й країни, котра щойно окупувала Чехословаччину? Що гімн СРСР для чехів – як для нас «Горст Вессель»? Не можна було не розуміти цього. 68-й номер Вацлава Недоманського означав: жодного окремого, дистильованого, без домішок політики, великого спорту немає й бути не може. І багато тоді наших людей вболівали за чехів, як нині вболівають за українців.

Мені було зовсім небагато років, і я не те, що вважав їх зрадниками – я просто взагалі не розумів, що таке можливе. Тепер виріс – і розумію.

Мені дуже подобається ця дівчинка на ковзанах Юля. Дуже! Але якби ви знали, як подобався берлінцям влітку 1936 року штовхач ядра Ганс Вельке – перший німецький чемпіон в легкій атлетиці, усміхнений хлопець, який символізував молодість нової Німеччини. Щось, однак, заважає нам сьогодні радіти його перемозі. Не інакше, ми в курсі

підсумкової ціни цього спортивного подвигу – ціни, до якої увійшли й Бухенвальд, і Ковентрі, і Хатинь, і Орадур... Не з вини Ганса, ясна річ, але так вийшло, що він посприяв. Вареву відьм – штука зі складним рецептом. Й дуже духмяні травки йдуть у хід, щоб одурманити людину.

«Коли держава починає вбивати, вона називає себе Батьківщиною», – сформулював Стриндберг. Правильно, але не тільки тоді. Держава-адміністрація мімікрує під Батьківщину весь час і тим наполегливіше й нахабніше, чим більше в неї, адміністрації, підстав потрапити під кулак власного народу. Приклад сьогодишньої України це яскраво демонструє. Безперервна вервечка патріотичних свят, що супроводжує малолегітимне путінське правління – від «Євробачення», через спортивні перемоги, до грядущої першості світу з футболу в Росії – зайве підтвердження цього відьмацького рецепту.

Олімпіада, ясна річ, чудова для них нагода «закосити» під Батьківщину: який там Сечин з Чуровим, який там Бастрикін – Кирило й Мефодій, Барма й Постник, Корольов і Гагарін! І ось, взяті за патріотичне живе, навіть клятві інтелігенти відчують незручність від власної опозиційності, і самі, як шийти, починають побивати себе до крові власними ланцюгами. І геніальна дівчинка Юля, злітаючи над льодом, прихоплює з собою нагору й путінський рейтинг. Паралельно підвищуючи наші шанси «відкинути коньки».

Дівчинка Юля, про яку пише Шендерович, – це 15-річна Юлія Ліпницька, яка стала наймолодшою олімпійською чемпіонкою в історії ігор. 8 лютого вона найкраще відкатала коротку програму в рамках командних змагань фігуристів, отримавши 72,90 балла й принісши збірній Росії 10 очків, а 9 лютого у довільній програмі дістала від суддів 141,5 балла – одну з найвищих оцінок в історії фігурного катання. Вона

справді продемонструвала високий клас і всі сподіваються, що саме Юлія Ліпницька стане переможницею змагань фігуристок у особистій першості.

Втім, попри успіх у командних змаганнях фігуристів, збірна Росія поки що не входить навіть до трійки призерів у командному заліку. Перед ведуть норвежці, голландці, канадці. За ними йдуть американці, німці, шведи... Саме між цими командами й розгорнеться боротьба за підсумкову перемогу на Олімпіаді-2014. А що ж Україна?

Поки що ми маємо в своєму спортивному доробку в Сочі лише одну бронзову нагороду. Її здобула 9 лютого в жіночому спринті у біатлоні Віта Семеренко. Вона програла переможниці, словенці Анастасії Кузьміній 21,7 секунди. За історію незалежності України це шоста медаль на зимових Олімпійських іграх. Востаннє ж наші спортсмени радували нагородами на «білій» Олімпіаді-2006 у Турині. Тоді наші взяли дві «бронзи».

В принципі Україна не вважалася великим зимовим спортивним краєм і в підрядянські часи, а тим паче нині – коли більшість зимових видів спорту перебувають у відвертому занепаді.

Свого часу Україна вже їздила на Олімпійські ігри в статусі фаворита біатлонного турніру жінок. Втім, у 1998-му в Нагані тричі срібна призерка чемпіонату світу-1997 Олена Зубрилова провалилася через прорахунки особистого тренера в підготовці.

В 2002-му похибку з процесом акліматизації в Солт-Лейк-Сті допустив тренерський штаб на чолі з Романом Бондаруком і Василем Карленком. Як наслідок, у 1998-му без нагород залишилися Зубрилова, а через чотири роки – вся команда.

У 2011-му з приходом Бондарука на пост генерального секретаря і виконавчого директора Федерації біатлону України Карленко після дев'ятирічної паузи знову очолив збірну. Василеві Павловичу спершу вдалося з допомогою білоруського фахівця Володимир Королькевича, який очолював жіночу команду, стабілізувати показники лідерів збірної – Олени Підгрушної та сестер Семеренко. Апогеєм став 2013 рік, коли Підгрушна виграла для України перше з 1999 року «золото» чемпіонату світу. Крім того, вдалим можна назвати процес омолодження команди. Однак поки що ми маємо тільки одну «бронзу», що для біатлоністок такого класу, як українські, явно замало. Сподіватимемося, що в наступні дні наші дівчата надолужать згаяне й принесуть нашої команді нові медалі.

Але чому перед Олімпіадою в Сочі Україна чекала медалей тільки від біатлоністок? А де ж наші лижники, ковзанярі, хокеїсти, представники інших зимових видів спорту?

Через відсутність уваги з боку держави лижний спорт в Україні поступово зникає. І це при тому, що в 1998-му за крок від олімпійської нагороди зупинилася Ірина Тараненко-Тереля, а Валентина Шевченко входила до десятки найкращих на трьох останніх Олімпіадах.

Ковзанярський спорт в Україні не може розвиватися, оскільки в державі не існує жодного придатного стадіону для підготовки ковзанярів. Українські саночники проводять свої чемпіонати у латвійській Сігулдзі. Бобслей зник як явище, незважаючи на те, що в середині 90-х київський завод імені Антонова виготовляв гоночні боби для тодішніх світових лідерів – швейцарців. У складі хокейного клубу «Донбас», який грає в Континентальній хокейній лізі, стабільно грають лише двоє українців: Руслан Федотенко та Сергій Варламов. Через відсутність належної матеріально-технічної бази поступово вмирає й фігурне катання. Ось така невесела картина з нашим зимовим спортом. Яке керівництво – така й країна, яка країна – такий і спорт.

Попри незручності в сочинських готелях, які стали об'єктом численних юморесок, Олімпіада-2014 набирає хід. Совкові «зручності», відомі тим, хто народився і виріс у Радянському Союзі, відступають на задній план, коли на спортивних аренах Олімпіади виступають кращі спортсмени світу.

Перший комплект медалей на Олімпійських іграх у Сочі було розіграно 8 лютого. В дисципліні слоуп-стайл (катання на сніговій дошці з акробатичними стрибками з трамплінів) перемогу святкував американець Сейдж Котсенбург. «Срібло» дісталось норвежцю Сталле Сандбегу, «бронза» – канадійцю Мароку Макморрісу. Це були перші олімпійські нагороди на Олімпіаді-2014.

А от знаменитий «Літаючий помідор» (таке прізвисько через руду копицю волосся на голові закріплюється за американським асом снубордінгу Шоном Вайтом), який виступає в дисципліні «напівтруба» (halfpipe – катання в сніговій напівтрубі з виконанням різноманітних акробатичних елементів) й від якого неодмінно чекали «золота», цього разу програв, посівши лише четверте місце. Переможцем же став швейцарець за громадянством і росіянин за національністю Юрій Подладчиков, а срібним і бронзовим призерами – японці Аюмі Гірано та Таку Гіраока.

Українка Віта Семеренко – бронзова призерка Олімпіади з біатлону

Драматично склалися змагання лижниць у так званому моголі – спуск на лижах з гірки, суціль вкритій горбками, й по ходу акробатичні стрибки через два трампліна. Бездзаперечним лідером тут вважалася американка Ганні Карні. Але здобути їй друге «золото» в цій дисципліні (вона була кращою на попередній Олімпіаді у Ванкувері) завадили канадійські сестри Дюфур-Ляпонт. Їх прибуло у складі канадійської команди до Сочі аж троє – Жюстин, Хлоя й Максін. Перша з них стала переможницею, друга здобула «срібло», залишивши Ганні Карні лише «бронзу», а третя, Максін, була 12-ю.

Уся Америка із завмиранням сердець стежила за виступом свого кумира Шона Вайта («Літаючого помідора»). Але, на жаль, цього разу йому не поталанило – у змаганнях снубордистів у дисципліні halfpipe Шон посів лише четверте місце

Справжнім тріумфом можна назвати виступи на Олімпіаді голландських ковзанярів.

Відразу після відкриття Олімпійських ігор Свен Крамер на дистанції 1500 метрів захистив титул олімпійського чемпіона в цій дисципліні, перемігши з новим олімпійським рекордом. Друге й третє місця посіли його

земляки – Ян Блокгейзен та Йорріт Бегсма. А на дистанції 500 метрів «золото» й «бронзу» завоювали брати-близнюки з Голландії Міхел та Роналд Мюлдери.

12 лютого розпочалися змагання фігурістів у особистому заліку. У змаганнях спортивних пар олімпійським чемпіоном став російський дует Тетяна Волосожар (українка за походженням) й Максим Траньков. «Срібло» виграла ще одна російська пара – Ксенія Столбова-Федор Клімов, а «бронзу» представники Німеччини Олена Савченко (українка за походженням) та Робін Шолкови. Як бачимо, в лі-

претендують на проведення наступних «білих» Олімпіад (серед них і Україна, яка хоче провести в себе зимові Олімпійські ігри 2022 року) підбивають дебет з кредитом.

Олімпіада в Сочі стала для Росії гулянням під час чуми. Для держав з такою проблемною економікою подібні проекти страхотливо витратні. Більше того, це нагода численній чиновницькій раті добряче погріти руки.

Відома агенція Bloomberg оцінює вартість підготовки Росії до ХХІІ Олімпійських ігор у Сочі в 48 мільярдів доларів. Ця цифра несутрадна, оскільки Олімпіада у Ванкувері обійшлася Канаді в 4,2 мільярда доларів, Турин-2006 «коштував» 1,7 мільярда доларів, а Солт Лейк Сіті-2002 – 1,7 мільярда. Очевидно, що лівова частка цієї астрономічної суми пішла на «відкати» владомощам, які ділили підради. Україна це проходила під час підготовки до чемпіонату Європи з футболу 2012 року.

8 мільярдів 700 мільйонів доларів пішло тільки на будівництво нової суміщеної (автомобільної й залізничної) дороги, що з'єднає район Адлер з Червоною Полянкою, де змагаються гірськолижники. Журнал Esquire підрахував, що за цю ціну її можна було

Один з триумфаторів Олімпійських ігор у Сочі голландський ковзаняр Свен Крамер

б вимостити 9-сантиметровим шаром подрібнених сумок Louis Vuitton в 22 сантиметри товщиною. Проект було реалізовано компанією «Російські залізниці».

100 тисяч осіб – така кількість співробітників служби безпеки в Сочі, які є в розпорядженні Федеральної служби безпеки, згідно з дослідженнями компанії Stratfor. Безпека є одним з основних приводів для занепокоєння в Сочі, розташованого по сусідству з нестабільним Північно-Кавказьким регіоном Росії. Ісламські бойовики пообіцяли зірвати ігри. У Сочі дислоковано приблизно в чотири рази більше співробітників служби безпеки, ніж на літніх Олімпійських іграх 2012 року в Лондоні. Російські заходи безпеки включають в себе масштабні проекти спостереження, які охрестили «найбезпрецедентнішими» в сучасній історії Олімпійських ігор. Деякі кажуть, що Сочі, населення якого становить 343 тисячі осіб, нагадує «фортецю». За оцінкою Stratfor, це означає, що на кожні 3,43 місцевого жителя буде один

працівник правоохоронних органів. Тільки на платню для такої армади людей у погонах піде сотні мільйонів доларів.

Незважаючи на такі грандіозні витрати, Росія не зуміла уникнути обгрунтованої критики на свою адресу. Як з'ясувалося, працю 90 відсотків робітників, зайнятих на олімпійських об'єктах, не було оплачено або оплачено лише частково. При цьому приблизно половина зі 100 тисяч будівельників, зайнятих на олімпійських об'єктах у Сочі, – це громадяни країн Центральної Азії.

Ці цифри шокують. Підготовка до Олімпіади в Сочі більше нагадує зведення Петром І Петербурга на болотах, під час якого загинуло тисячі українських козаків, загнаних на каторжні роботи як раби. Але ж на вулиці ХХІ сторіччя, здавалося б, подібному варварству вже немає місця на планеті. Виявляється є.

Напередодні Олімпіади в Сочі соціологи з російського Левада-центру провели опитування, яке показало, що майже половина росіян переконані, що гігантські суми, виділені на зведення спортивних об'єктів і підготовку до Олімпіади, було розкрадено. 38% з них вважають, що саме заради того, аби нажитися, й затівалася ця Олімпіада.

Але відкинемо всі ці сумні цифри та факти й повернімося до самої Олімпіади. Вперше в історії зимових Олімпійських ігор у змаганнях братиме участь представник Зімбабве. У Сочі цю африканську країну представлятиме гірськолижник Люк Стейн. Спортсмен народився в Хараре, столиці Зімбабве, і вже в два роки переїхав до Швейцарії, де і займався гірськими лижами. «Незважаючи на те, що я виїхав із Зімбабве, я все ще відчуваю зв'язок з моєю Батьківщиною. Це у мене в крові. Сподіваюся, що одного разу я таки повернуся додому», – сказав журналістам Люк. Цікаво, що сніг у Зімбабве протягом усього періоду метеоспостережень було зареєстровано лише одного разу – в 1960-му році. Також вперше своїх спортсменів на зимову Олімпіаду надіслали Домініка, Мальта, Парагвай, Східний Тимор і Того. А першим представником держав Полінезії на зимовій Олімпіаді став саночник з Королівства Тонга Фуахеа Семі. Він виконав кваліфікаційний норматив на етапі Кубка світу в Парк-Сіті, зайнявши 28-е місце. Цікаво, що на час ігор у Сочі спортсмен офіційно змінив ім'я на Бруно Банани, на честь свого спонсора – відомої німецької фірми з виробництва нижньої білизни.

З ранку до пізньої ночі працює в мене в ці дні вдома телевізор – навіть працюючи, я весь час стежу за подіями на Олімпіаді. Нині їй радіють, за нею стежать, нею живуть навіть люди, далекі від спорту. Бо спорт – це молодість, краса, надія, мир, злагода й спокій на нашій планеті.

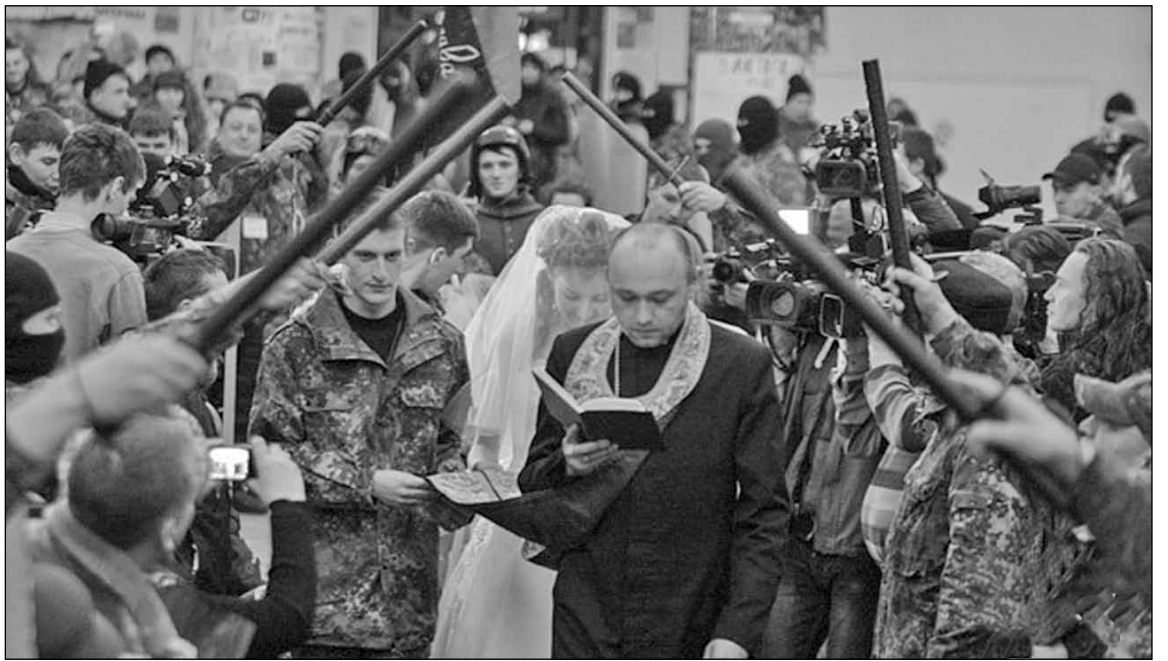
Владислав Браницький,
спортивний оглядач
«Нової газети»

МОЛОДІСТЬ І РЕВОЛЮЦІЯ

троянди й набір постільної білизни від Олега Тягнибока... За правилами Євромайдану, весілля обійшлося без алкоголю, але з шампанським. Молодятам подарували екскурсію нічною столицею та першу шлюбну ніч в одному з готелів Києва.

Незабаром на Майдані збираються зіграти весілля Євген з Хмельниччини та Настя з Євпаторії: хлопець освідчився дівчині в Українському домі, під музику Шопена. Про те, що донька виходить заміж, батьки дізналися з телевізійних новин. Сама Настя вірить, що такий шлюб назавжди, бо «тут не до романтики, майже війна й відразу видно, наскільки людина надійна в складних ситуаціях». У грудні минулого року один із мітингувальників запропонував своїй обраниці одружитися прямо зі сцени на Майдані. Дівчина вийшла на сцену й відповіла згодою. Відео з історичним освідченням у коханні ви-

МАЙДАННІ ЛЮБОВНІ ІСТОРІЇ

данівців, Ліда з подругою, вчепившись в щит, благала бійців не бігти на підмогу. Ласкавими словами й широко розплющеними очима дівчата змогли зупинити сім міліціонерів і ще більше «беркутівців».

— Один з міліціонерів більше всіх просив нас з подругою відійти. Переконував, казав: «Вас же знесуть зараз», а після сказав своєму товаришу: «Якщо що, цих двох ми забираємо сюди, за щит, — згадує Ліда. — Тепер я розумію, що цим хлопцем був Дмитро».

Кілька разів бійці поривалися втекти з дворику на Лютеранській, і кілька разів браві клівські дівчата їх зупиняли. А той самий Дмитро, що стояв другим зліва, ще й виправдовувався за те, що вони так реагують.

— Ми стояли там до 5:30 ранку, після переконалися, що «Беркут» не піде розганяти мітингувальників, і пішли з відчуттям виконаного обов'язку, — посміхається Ліда.

А вранці дівчина отримала СМС від «другого зліва». Чим закінчиться історія і чи опустить хлопець щит, перейшовши на бік Майдану, покаже час. Швидше за все, опустить, бо тепер його підганяє до такого рішення не тільки власне сумління, а й любов.

А тим часом Майдан пульсує, живе, бунтує, живе своїм життям. Тисячі людей вийшли на боротьбу за краще майбутнє. Люди вимагають, діють, підтримують одне одного, вони об'єднані спільною метою — розбудовою нового майбутнього. Наша нація давно не була такою згуртованою. Ці події об'єднали народ та надали поштовх до дій. У країні творяться страхотні речі. Безчинство влади перейшло всі межі. Та українці заступовують на гідне життя, тому всіма силами виборюють його.

Але, незважаючи на все, звичайне життя триває. Люди сплять, їдять, спілкуються... І кохають. Без кохання немає життя. От і наші закохані поєднані у цій революції. Вони, звичайні молоді українці й українки, які прагнуть бути поряд, розчиняються в одному, бути одним цілим, вирушили на Майдан, щоб разом зустріти народження нового майбутнього, їхнього спільного майбутнього. Попри всі перепони, вони тут, вони разом, вони, тримаючись за руки, зустрічають схід сонця, що знаменує нову сторінку їхньої країни і їхнього молодого життя...

Катерина Боруш

Майдан живиться зовсім не ненавистю — до влади, беркутівців, «тітушок», злочинства, безладдя... А, навпаки, живе, вистоює й перемагає завдяки любові. Насамперед один до одного. Бо сьогоднішній Майдан не виняток — в усі часи, на всій планеті в роки революцій і воєн було місце і для кохання. Попри всі «тимчасові незручності» й несприятливі умови, під свист куль і гуркіт танків люди одружувалися, народжували дітей і просто кохали.

Ці фотокартки й відеосюжети обійшли, напевне, половину планети — минулого тижня на київському Майдані зіграли перше «революційне» весілля.

Юля і Богдан на Майдані з самого першого дня. Юля приїхала з Рівного, а Богдан — з Житомирської області. Він хімік, вона — перекладач. Тут і познайомилися: дівчина поранила руку і прийшла до медпункту по допомогу. За щасливим збігом, перев'язку їй робив саме Богдан, який працював медиком-волонтером. А через півтора місяці після знайомства молоді люди вирішили одружитися.

Перед вінчанням у Київську мережу повернули червону килимову доріжку та причепурили колонну залу. Бійці «Правого сектору» зі щитами й у масках створили коридор пошани. Почесна варта бійців Самооборони з вулиці Грушевського, наречений у камуфляжі, наречена в білій сукні з весільного салону з шестиметровим шлейфом, коровай на рушнику від активістки Іванки, вальс Мендельсона на білому роялі від одного з активістів, обручки від отця Олега з Німеччини, білі

клала на своїй сторінці у Фейсбуці Руслана Лижичко.

Місяць тому зі сцени Майдану вітали ще одну пару закоханих, яких поєднав революційний Київ. Колеги по боротьбі подарували їм синьожовті каски з написом «Молодята», прикрасивши шолом нареченої вельюном, заспівали гімн України і «Многая літа» на довге й щасливе подружнє життя. Зрештою, не так багато сімей можуть похвалитися, що в них на весіллі гуляла вся Україна.

Неймовірні історії кохання створив Майдан. Уявіть: вона з одного боку барикад, він — з іншого. І, розглядаючи її крізь міліцейський шолом, розуміє: от вона, доля!

У двох люблячих серцях відбудується своя маленька революція. Вони стоять на Майдані, з блиском в очах вигукують гасла за свою кра-

їну та шепочуть слова кохання одне одному. Вони разом гріються біля металевої діжки з полум'ям. Він віддає їй плед і обнімає, щоб їй було ще тепліше. Вона ділиться з ним чаєм та відкидає пасмо волосся з його обличчя, щоб ще раз зазірнути йому в очі. Вони творять історію своєї держави та історію свого кохання.

«Іди на Майдан і знайди свою любов». Наклейками з такими написами заклеєна половина Києва. Але якщо зазвичай амур стріляє в серця людей по одну сторону барикад, то у випадку з киянкою Лідою Паньків все сталося інакше.

Після ночі, проведеної на вулиці Лютеранській в оточенні бійців «Беркута» та міліції, дівчині на мобільний прийшло загадкове повідомлення: «Я запам'ятав твій телефон, коли ти диктувала його. Я

стояв вночі зі щитом перед тобою. Спочатку думав, що ти ненормальна, а після зрозумів, що хочу одружитися з тобою». На повідомлення хлопця, який назвався Дмитром, Ліда відповіла коротко: «Доведеться спочатку опустити щит». А після розповіла журналістам, як познайомилася (якщо, звичайно, це можна назвати знайомством) з міліціонером-романтиком.

— Це було вночі на вулиці Лютеранській. Там в одному з дворів розмістилася міліція з «Беркутом». Перші прикривали других щитами, — розповідає Ліда. — Я підійшла й запитала у міліціонерів, чи не проти вони, якщо я їх поохороню трохи. А то сподіватися на те, що ви мене захистите, вже не доводиться. Вони відповіли кивком голови...

Коли почалися сутички міліції, яка була близько від барикад, і май-

Дзеркало

КОХАННЯ КРІЗЬ ЖИТТЯ

Заболю, затужу, заригаю в собі, закурличу,
А про очі людські засміюсь, надломивши печаль.
Помолюсь крадькома на твоє праслов'янське обличчя –
І зоря покладе на мовчання моє печать.

Забілили сніги, забілили на цілому світі.
Опадає їх квіт, мов зів'яле чайне крило,
Там, де ми відбули, там, де наше відтхало літо, –
Забілили сніги... забілили сніги... Замело...

Я для інших відцвів, я під серцем сховав свої квіти.
Я від ока чужого туманом осіннім укритись.
Але якось вночі підійди і торкни мої віти –
Я тобі засвічусь, як нікому іще не світивсь!..

Борис Олійник

ДОВКОЛА СВІТУ

Освідчитися в коханні можна порізно: дістати зірку з неба або перстень з діамантом, принести черевички від цариці або духи №5 від Шанель, купити в сусідньому супермаркеті велику коробку шоколадних цукерок у вигляді палаючого серця або... 5 акрів землі на острові Серця посеред архіпелагу Тисяча озер.

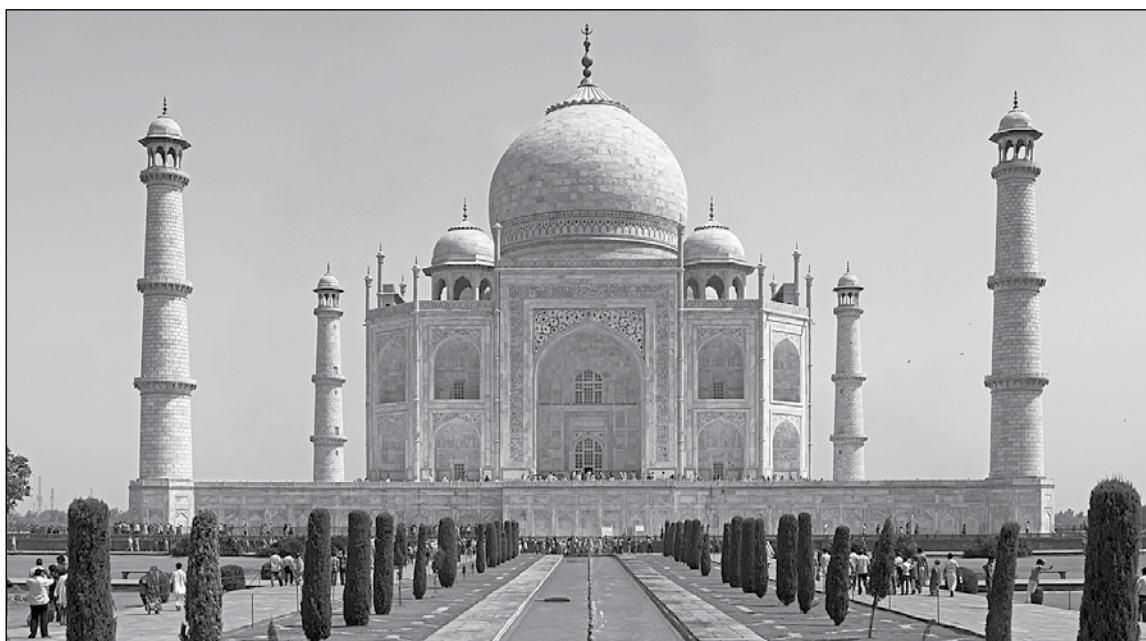
Джордж Болдт так і зробив. 14 лютого 1900 року, в День Святого Валентина, він привіз красуню Луїзу на необжитий острів на річці Святого Лаврентія, що, здавалося, загубився на межі між півднем канадської провінції Онтаріо й північчю американського штату Нью-Йорк, став на коліна й подарував своїй дружині... замок, який виросте посеред цього, тепер вже її володіння й носитиме її ім'я.

Джордж Болдт, який стояв біля витоків таких знаменитих готелів як Waldorf-Astoria в Нью-Йорку та Bellevue-Stratford у Філадельфії, Джордж Болдт, який приїхав до Америки в 1860 році з Прусії й тяжкою попервах працею чорнороба доробився до мільйонів, хотів подарувати своїй дружині дарунок, співмірний зі своїм почуттям. Він запросив 300 найкращих майстрів з усієї Америки й Канади, щоб збудували замок, який би уособлював всю велич його кохання.

Й вони збудували – не замок, а цілу імперію в середньовічно-вікторіанському стилі, найрозкішнішу на всі Thousand Islands. Розкішний яхтовий дім, гігантський театр, 120-кімнатні покої, змодельовані із середньовічного німецького Rhineland Castle... Однак за рік до завершення будівництва Луїза несподівано померла. Їй було всього 40 років. Життя для Джорджа Болдта втратило будь-який сенс. Він зупинив будівництво й більше ніколи не повертався на цей острів. Дощі, вітри й вандалі пробували знищити замок, щоб більше нічого не нагадувало людям про велике кохання. Але не змогли. Через 73 роки замок знову повернувся до життя – його викупила компанія Thousand Islands Bridge Authority з умовою, що відновить і збереже для майбутніх поколінь, заплативши за цю покупку всього один долар. Вклавши 15 мільйонів доларів в реставрацію, компанія дотримала свого слова – сьогодні Boldt Castle на Heart Island посеред Thousand Islands – улюблене місце закоханих, наречених і туристів.

Мармуровий замок у Бад Ішлі також стоїть на підмурку любові. Багато австрійських місць бережуть пам'ять про легендарну австрійську імператрицю Єлизавету – дружину імператора Австро-Угорщини Франца Йосифа I, яку він лагідно називав Сіссі. Портрет, на якому вона зображена в бальній сукні з діамантовими зірками у волоссі, прикрашають усі путівники Австрії. Ті самі «зірки імператриці Сіссі», які в 1998 році було викрадено з музею замку Шенбрунн й лише кілька років тому знайдено в канадському Вінніпезі, в одного з грабіжників.

Зі своїм майбутнім чоловіком Францом Йосифом I Єлизавета познайомилася в Бад Ішлі, там же 16-літня донька баварського герцога Максиміліана з роду Віттельсбахів і 23-літній імператор оголосили про свої заручини. Пізніше

Тадж-Магал – мавзолей і пам'ятник любові (Індія)

ЗАМКИ НА ПІДМУРКАХ ЛЮБОВІ

Наша довідка: На світі сотні замків, палаців, маєтків, побудованих в ім'я любові або натхненні великим коханням. З'ясовується, що серед багатьох рейтингів є й рейтинг замків любові. Один з них склав журнал архітектурного дизайну «Urbanist» – 10 Real Castles Built for Love. Згідно з цим рейтингом до 10 найкрасивіших замків любові увійшли: Taj Mahal (Агра, Індія), Boldt Castle (Heart Island, штат Нью-Йорк, США), Ластівчине гніздо (Крим, Україна), Dobroyd Castle (Тодморден, Англія), Kellie's Castle (Батю Гая, Малайзія), Stratford Castle (Дурбан, Південна Африка), Mystery Castle (Фінікс, Аризона, США), Coral Castle (Гомстед, Флорида, США), Winchester Mystery House (Сан-Хосе, Каліфорнія, США), Prasat Hin Phimai (Фімаї, Таїланд).

«Ластівчине гніздо» (Крим, Україна)

імператорська вілла в Бад Ішлі стала улюбленою літньою резиденцією вельможної пари. Тут же, в імператорському парку, зберігся Мармуровий замок, побудований над Бад Ішлем спеціально для Єлизавети, на знак великого кохання імператора.

Майбутня імператриця народилася в 1837 році в Мюнхені. Єлизавета, яку в колі сім'ї звали Сіссі, була дуже схожа на батька: вона поділяла його пристрасть до подорожей, верхової їзди й любов до природи. Влітку 1853-го Сіссі поїхала з матір'ю й старшою сестрою Геленою на святкування 23-річчя кузена – імператора Франца-Йосифа. Справжньою причиною поїздки була можливість обговорити шлюб Франца й Гелени, про який мріяли імператриця-мати і дружина герцо-

га Баварського. Але все склалося не так, як вони планували. Франц-Йосиф, побачивши Сіссі, закохався й оголосив матері, що одружується на ній або не одружується зовсім. Вперше він послухав голос свого серця і ослунав матері. Запропонувавши Єлизаветі руку й серце, Франц і уявити не міг, на що прирікає майбутню дружину – жінку, яку, попри все, несамовито кохатиме до кінця свого життя. Жінку, бентежна душа якої так ніде і не змогла знайти спокою. Жінку, яка була імператрицею, але не сприймала монархії, й у 1898 році загинула в Женеві від руки фанатика-монархіста. «Вона ходила занадто швидко й сучасники за нею не встигали. Вони запам'ятали тільки її красу...» – ці слова, що звучать наприкінці одного з останніх фільмів про Єлизавету «Сіссі. Бун-

тівна імператриця», напевно, характеризують її та час, у якому їй випало жити, найкраще.

Але найбільша у світі «валентинка» знаходиться в Америці, на Флориді. Власне, вона лише деталь одного великого творіння. Сам автор Едвард Лідскалниньш називав його Rock Gate Park – Парк «Кам'яні ворота», у світі ж його знають як «Кораловий замок». Замок насправді споруджений із величезних блоків коралового вапняку. При цьому вони не скріплені розчином, але точно й майстерно вирізані, оброблені й щільно припасовані один до одного. Загалом для будівництва замку Едварду Лідскалниньшу довелося вирубати з монолітного скелястого масиву, обробити, перевезти і встановити понад 1000 тонн каміння! Як він це робив, вико-

ристовуючи тільки ручні інструменти, достеменно не знає ніхто.

Всередині замку, просто неба, Едвард зробив дитячу кімнату, яку прикрасив фігурками казкових персонажів. Поруч розташував величезну спальню з великим кораловим ложем для них з Агнес, на якому вони так ніколи й не спали разом. Побудував тут і кімнату для тещі – матері Агнес. І чудову вітальню – «тронний зал», з монументальними кам'яними тронами для його «sweet sixteen» і для себе самого. Стіл, розташований у центрі залу, витесаний у формі серця й прикрашений різьбленою трояндою. Його називають «найбільшою у світі кам'яною валентинкою»... Едвард Лідскалниньш народився 10 серпня 1887 року в Латвії. В 25 років заручився з 16-річною дівчиною Агнес Скаффс, у яку був палко закоханий. Проте майже перед весіллям вона раптом категорично, без будь-яких пояснень розірвала заручини. В розпачі Едвард вирішив тікати на край світу – до Америки. Завжди пам'ятаючи свою Агнес, він тяжко працював погоничем худоби в Техасі, клерком у Каліфорнії, лісорубом у Канаді й захворів на туберкульоз... На той час Едварду вдалося зібрати невелику суму грошей, якої вистачило для того, щоб придбати 10 акрів (це трохи більш як чотири гектари) землі на південній околиці Маямі, де була просто пустка, й почати будувати той самий казковий кораловий замок.

Одного дня, наприкінці 1951 року, Едові зробилося погано. Різка загострилася хвороба. Він повісив біля входу до свого обійстя записку: «Пішов до шпиталю», сів на громадський автобус і поїхав до лікарні в Маямі. Через три дні його не стало. Йому було 64 роки. Після смерті в його кімнаті знайшли скриньку з 35 банкнотами по 100 доларів – усе, що він зібрав за своє життя. Насправді ж його скарб багато більший, бо залишив він по собі, крім любові, ще й віру у вічну любов.

Замок Болдта (Heart Island, штат Нью-Йорк, США)

Замок Ане (Франція)

Мальмезонський палац (Франція)

Кораловий замок (Гомстед, Флорида, США)

Так само пам'ятником вічної любові, напевне, можна назвати й знаменитий Тадж-Магал. У 1983 році цей палац-мавзолей, що за два кілометра від міста Агра в Індії, на березі ріки Джамна, занесено до списку об'єктів Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО як «перлину мусульманського мистецтва в Індії, один із загальноновизнаних шедеврів, якими захоплюється світ». Але не лише архітектурна досконалість приголомшує людство й притягує сюди мільйони туристів з усього світу. Не менше вражає людські серця й історія його створення... Історія, більше схожа на східну казку, якій позаздрив би будь-який поет...

Тадж-Магал розповідає про ніжне кохання мусульманського короля Великих Моголів (не плутати з монголами – авт.) Шаха Джагана до своєї дружини Мумтаз Магал. Він був ще принцом, коли на початку XVII століття одружився на дев'ятнадцятилітній дівчині. Попри те, що в Шаха Джагана, як і годиться східному правителю, був чималий гарем, він настільки кохав свою молодшу дружину, що не звертав уваги на інших жінок. Від цієї любові Мумтаз Магал народила восьмеро синів і шестеро доньок. Але відразу після народження 14-ї дитини померла.

Шаха Джагана настільки прибила її смерть, що він оголосив у країні дворічний траур, на період якого заборонив танці, музику й будь-які гуляння.

Пізніше в Агрі, тодішній столиці Могольської імперії, над могилою Мумтаз зависочив мавзолей, який за задумом Шаха Джагана повинен був стати символом неземної краси його дружини, що передчасно пішла із життя, й великого кохання до неї. За однією з найбільш поширених версій, «тадж» на урду означає «корона або діадема», «магал» – палац.

Будівництво 74-метрового палацу тривало 22 роки (з 1630 по 1652 рік). Ім'я архітектора невідоме, але поширена думка, що в розробці проекту брали участь найкращі будівничі Індії та інших країн Сходу на чолі з агрським архітектором Устад-Ісою. Не виключено, що одним з авторів був сам Шах Джахан, який мав тонкий художній смак. На будівництво комплексу було запрошено більше 20 тисяч майстрів з усіх кінців імперії, а також Середньої Азії, Персії та Близького Сходу.

Стіни палацу викладено полірованим мармуром, зовні в деяких місцях доповнені червоним піщаником. У вікнах та арках – ажурні решітки. Склепінчасті переходи розписано сурами з Корану арабськими літерами. Для транспортування будівельних матеріалів використовували понад тисячу слонів. Білий мармур привозили з Раджастану, яшму – з Педжабу, нефрит і гірський кришталь – з Китаю, бірюзу – з Тибету, сапфіри – зі Шрі Ланки, а сердолик – з Аравії...

Навпроти Тадж-Магалу, на іншому березі Джамни, Шах Джахан хотів побудувати ще одну гробницю, для себе, тієї ж форми, що й мавзолей для дружини, але з чорного мармуру. З'єднувати ці дві будівлі повинен був міст з сірого мармуру. Однак після того, як син Аурангзеб усунув імператора від влади, планам не суджено було здійснити-

ся. Шаха Джагана поховали в одному склепі з Мумтаз-Магал. На їхніх могилах лежать плити, прикрашені орнаментом із золота та срібла.

У таємничих замках і палацах любові, можливо, переконливіше, ніж деінде, видно, як часто супутниками великого кохання стають великі драми, а то й трагедії. Добройд – замок в Тодмордені, що в графстві Йоркшир (Англія), будувався як підтвердження великого кохання й перетворився сьогодні на дім медового місяця (honeymoon home).

Йоркширський парубок Джон Фелден з Тодмордену, син багатого власника заводів і фабрик, закохався в місцеву дівчину-ткалю Руф Стенфілд. Але вона сказала, що вийде за нього заміж лише тоді, коли він побудує для неї замок на горі. Джон запросив знаменитого архітектора тієї пори Джона Гібсона й у 1857 році подарував своїй нареченій разом з обручкою Dobroyd Castle з хоромами на 66 кімнат, 5 вежами й стайнею для 17 коней. Щоб вищий світ, до якого належав Джон Фелден, сприйняв і прийняв його дружину, він спорядив Руф до Швейцарії, аби вона здобула освіту й навчилася добрих манер. Проте відстань віддалила їх і їхнє кохання, яке так ніколи насправді й не стало взаємним. Через 8 років після того, як замок було остаточно завершено, Руф померла. Але Джон пам'ятав її все життя. Хоча доля не була милостивою до нього також – одного дня він упав з коня й решту свого життя провів у замку своєї нещасливої любові в інвалідному візку.

Напевне, на світі немає нічого сильнішого, ніж кохання, нічого крихітнішого, ніж любов і нічого довговічнішого, ніж це почуття. Правда, палади, в яких стіни «дишають любов'ю», цінуються дорого. У Південній Африці в мур Стретфордського замку в Дурбані вмуровано невмирущі слова Волтера Раллі: «Справжнє кохання – це сильний вогонь, який палає в душі назавжди: воно ніколи не хворіє, ніколи не старіє, ніколи не вмирає...» Колись тут також жила любов. Сьогодні ж цей замок продається за 365 мільйонів доларів.

...10 січня 1810 року було розірвано шлюб однієї з найзнаменитіших пар світу – імператора Франції Наполеона I та його дружини Жозефіни Богарне. Втім, несамолюбна історія їхнього кохання не припинилася й після розлучення, адже до кінця днів Жозефіна залишалася талісманом, долею й роком Наполеона. Він не міг без неї жити, не міг дивитися на інших жінок, в уяві завжди стояла тільки Жозефіна, Жозефіна, Жозефіна...

Найпрекрасніші й найзворушливіші перші роки роману Наполеона й Жозефіни пов'язані з маєтком Мальмезон, де закохані мешкали до переїзду в Париж. Мальмезонський палац розташований за 20 кілометрів від французької столиці; його будували в XVII столітті протягом 75 років. Жозефіна купила його в 1799 році. Це невеличке обійстя було свідком найщасливіших миттєвостей великого кохання Наполеона й Жозефіни.

Втім, інші французькі монархи також могли похвалитися бурхливими любовними пристрастями. Так, французький король Генріх II,

чоловік знаменитої Катерини Медічі, до кінця своїх днів був закоханий у свою фаворитку Діану де Пуатьє. Спеціально для неї за наказом короля в середині XVI століття на березі Луари було збудовано витончений замок Ане, архітектором якого був Філібер Делорм. Генріх називав цей замок «гніздом кохання», неодмінно заплющуючи очі при згадці про нього.

Замки кохання – це завжди велика загадка. У Криму, неподалік Ялти, на самому краєчку мису Ай-Тодор є скеля Аврори, а на ній – знамените «Ластівчине гніздо», відоме в усьому світі. Історія цього мініатюрного замку, що немов завис над морем, оповита багатьма легендами, які із задоволенням розповідають екскурсоводи. Насправді достеменно не відомо навіть імені першого його власника, який наважився першим ступити на скелястий мис, з якого від одного погляду долу завмирає серце. Відомо лишень, що був він генералом із серцем романтика. Це з роками, перепроданий і перебудований, замок став «Ластівчиним гніздом», насправді ж його первісна назва – Замок кохання. Кого? До кого? Відповідей на ці запитання не залишилися навіть у переказах. Можливо тому, що відповіді на ці запитання знають лише ті двоє. На небі.

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський**

Збираєтесь вирушити в подорож? Зверніться до Лесі Козіцької з подорожньої агенції Dunwoodie Travel Bureau - і вона полагоди́ть всі ваші проблеми з квитками, готелями, відвідинами знаменитих місць США та нашої планети.

Адреса:

**125 Corporate Blvd, Suite 300,
Yonkers, NY 10701**

Телефони:

(914) 969-4200

(800) 550-4334

E-mail:

dunwoodie@vacation.com

Життя без подорожей неймовірно нудне й нецікаве. Але вирушати в дорогу навмання не варто - побутові й дорожні проблеми можуть зіпсувати всю вашу відпустку. Краще зверніться по допомогу до туристичної агенції New Tours, яка полагоди́ть всі проблеми і зробить вашу поїздку незабутньою. Тисячі маршрутів в Америці та світі.

Телефон для довідок:

(718) 934-7644

або зайти на сайт:

www.newtours.us

У ГРОМАДІ

З «ЧОРНОГО ХОДУ» ІСТОРІЇ

5 лютого українці столиці Вашингтону зустріли Сергія Ключова та Олену Бондаренко, які в складі української делегації прилетіли на щорічний «Молитовний сніданок» за участю президента Барака Обами, акцією протесту на вході до посольства України в США. Активісти тримали фото загиблих протестувальників, побитих журналістів і плакати з написами: «Ціна свободи України сьогодні – це 6 убитих, 35 зниклих, 116 арештованих та більше 2000 постраждалих...»

Українці Вашингтону зустріли регіоналів Сергія Ключова та Олену Бондаренко акціями протесту

Спільний молебень за Україну Патріарха Київського і всієї Руси-України Святійшого Філарета разом з Верховним Архієпископом УГКЦ Блаженнішим Святославом Шевчуком біля пам'ятника Т. Шевченку у Вашингтоні

«Сергію Ключову та Олені Бондаренко довелося проходити повз «тіла вбитих», яких інсценізували учасники протесту, й відповідати на запитання, чи їм не соромно за свої злочини,» – так прокоментували мету своєї протестної акції представники групи підтримки Євромайдану «РАЗОМ». За словами активістів, з посольства викликали поліцію, проте та, побачивши, що відбувається звичайна акція протесту, поїхала геть. «Але всім іншим гостям довелося до посольства прокрадатися через чорний

вхід, як злодіям, – додали організатори акції. – Всі парадні входи цивілізованих країн для них тепер зачинено, й обличчя закатованих і вбитих супроводжуватимуть винних скрізь, куди б вони не поїхали – бо українці є всюди!»

Того ж дня посольство України в США пікетували й представники Українського Конгресового Комітету Америки, «Помаранчевої хвилі», «Нової української хвилі», які приїхали до Вашингтону з Чикаго, Нью-Йорка, Бафало, Індіанополіса, Рочестеру, Детройту, зі шта-

тів Нью-Джерсі, Коннектикут, Мериленд. Протестувальники зверталися до посла України в США Олександра Моцика з вимогою долучитися до списку українських дипломатів, які засуджують дії режиму Януковича, і висловити свою солідарність з Євромайданом. Як повідомив нашому тижневику безпосередній учасник Євромайдану в Києві Ігор Худик, один з лідерів «Помаранчевої хвилі» (Чикаго) й організатор акції протесту, « водночас ми нагадали представникам української влади, що біль-

шість дипломатичних установ України в США куплено за кошти американських українців, які пожертвували свої тяжко зароблені кошти в ім'я Української держави, а не Януковичів, козар і моциків. А Генеральне консульство в Чикаго, яке стоїчно продовжує мовчати, неначе нічого страшнішого в Україні не відбувається, й досі ремонтується на кошти громади, зокрема «Помаранчевої хвилі».

Того ж дня українська громада пікетувала посольство Російської Федерації у Ва-

шингтоні й офіси компаній «Подеста Груп» та «Меркурі/Кларк і Вейнсток», які люблять інтереси представників теперішньої української влади у США.

А біля пам'ятника Тарасові Шевченку відбувся перший на теренах Америки спільний молебень за Україну Патріарха Київського і всієї Руси-України Святійшого Філарета разом з Верховним Архієпископом УГКЦ Блаженнішим Святославом Шевчуком.

Вл. інф.
Фото Вадима Гулюка та Ігоря Худика

МИСТЕЦТВО – ЗБРОЯ

В Українському музеї в Нью-Йорку відкрито виставку плакатів, фотографій та відеоматеріалів, присвячену Євромайдану.

Український музей прагне документально, з перших уст, ознайомити відвідувачів музею з драматичними подіями в сьогоденній Україні й водночас у такий спосіб приєднатися до багатомільйонного голосу підтримки Євромайдану. На фронтальній стіні, яка передувє виставковим галереям, розміщено понад сорок плакатів, що віддзеркалюють дух нинішніх подій. Це змістовно цікаві, майстерно оформлені гасла, шаржі, карикатури – мистецьке осмислення різноманітних ситуацій в історично важливий момент України. Найперше, відразу ж впадає у вічі, що на представлених плакатах немає грубості, не відчувається ненависті, але є публіцистика пензля – жорстка, лаконічна і недвозначна. Варто лише прочитати в тексті: «Я йду, щоб вони пішли геть», «Нас б'ють за наші ж гроші... На тлі блакитно-зоряного прапора Євросоюзу – постать привітно усміхненої жінки, яка вітається: «Доброго ранку, Україно! Маски геть!». Окреме місце відведено й творцю більшовицької кривавої імперії Володимир

Парова машина Майдану

Ульянову (Леніну) – плакат з іронічним «прощавай» і поваленим пам'ятником комуністичному вождю на бульварі Шевченка в Києві, знаменує й остаточне прощання з минулим, яке в Україні так довго не хотіло минати. А от Віктор Янукович представлений у платанному мистецтві аж у трьох «образах».

Поруч, у вестибюлі музею, стоїть великий телевізійний екран, на якому невинно біжать кадри трагічних подій у Києві. Показано всі фрагменти народження, спроб розгону і криваво-вогняних подій, які вирували на вулиці Грушевського та Євромайдані. Неймовірно, до болю пекучі кадри історії України по-

чатку XXI століття. На протилежному боці від музейної крамнички демонструється оригінальна фотовиставка Івана Дудкіна, де представлено надзвичайно майстерні в професійному сенсі й глибоко зворушливі у відчуттєвому вимірі знімки – історичні документи життя й діяльності Євромайдану. А на телевізійному екрані можна переглянути «майданну фотоколекцію» Марселя Німфюра й Алли Орлової «Проба громадянського суспільства». Фотографії зроблено в Києві протягом 20 грудня – 3 січня й розділену на цикли: «Барикади», «Як народ створює солідарність», «Дітей посилають на фронт», «Люди Майдану».

Як не дивно, але плакати, фотографії та відеоматеріали Євромайдану дивовижно влітаються у виставку творів відомих українських митців та художників українського зарубіжжя – М. Бутовича, Я. Гніздовського, С. Гординського, Л. Гуцалюка, О. Грищенка, Л. Геца, О. Заливахи, Е. Козака, В. Кричевського, М. Мороза, Г. Мазепи, В. Макаренка, Никифора, Ю. Соловія, Н. Погребінської, А. Оленської-Петришин, І. Сочинської, М. Грняк-Воевідки і скульптур О. Архипенка, Г. Крука, М. Черешньовського, А. Фаріон та інших, які ввійшли до золоті скарбниці Українського музею й представлені сьогодні у його

На свій народ режим нацьковує призованих у внутрішні війська дітей

експозиційних галереях. Це, здавалося б, поєднання непоєднуваного спонукає до великих роздумів. Чому? Щоб зрозуміти це, треба побачити всі ці експозиції власними очима. Крім того, незабаром, у березні, в музеї буде розгорнуто монументальну виставку художньої й літературної спадщини Тараса Григоровича Шевченка, з нагоди його 200-ліття від дня народження.

Виставка «Плакати Євромайдану» триватиме до 2-го березня, а вернісаж образотворчого мистецтва з музейної колекції – до 9-го березня.

Микола Галів
Фото Марселя Німфюра та Алли Орлової

Федеральна Кредитова Кооператива САМОПОМІЧ - НЬЮ ЙОРК

повідомляє все членство, що

63-і Річні Загальні Збори

Відбудуться в неділю,
23-го березня 2014 р.
о годині **2:00 по полудні**

у великій залі Академії св. Юра,
при 215 схід 6-та вул. в Нью Йорку

Цього року вигасає каденція слідує трьох членів Дирекції:
Катерини Попович, Ірени Чабан та Марка Баха.

Пропозиції до Номінаційної Комісії належно пересилати на адресу:

SELF RELIANCE (NY) F.C.U.
108 Second Avenue
New York, NY 10003
Attn: Nominating Committee

Просимо членів принести зі собою членську книжечку.

RAZOM

INVITES YOU TO A CHARITY EVENT "OPEN HEARTS"
TO BENEFIT VICTIMS OF HUMAN RIGHTS ABUSES IN UKRAINE
ALL PROCEEDS TO PROVIDE MEDICAL AND LEGAL ASSISTANCE

SATURDAY, FEBRUARY 15TH, 2014

5:00 p.m. COCKTAILS
5:30 p.m. PROGRAM AND RAZOM PRESENTATION

BANDURA PERFORMANCE BY JULIAN KYTASTY
DJ C-MA
SILENT AUCTION OF ARTWORK FROM LVIV AND KYIV
SPECIAL GUESTS IN ATTENDANCE

UKRAINIAN INSTITUTE OF AMERICA
2 E 79TH ST., AT 5TH AVE
NEW YORK, NY

COCKTAIL ATTIRE
RSVP: RSVP@RAZOMFORUKRAINE.COM OR 267.265.6561

\$50 ADULTS/ \$30 STUDENTS

RAZOM GRATEFULLY ACKNOWLEDGES THE SUPPORT OF
THE UKRAINIAN INSTITUTE OF AMERICA IN MAKING THIS EVENT POSSIBLE

SPONSORS: VESELKA, BACZYNSKY MEAT MARKET, LYS MYKYTA,
TRADER JOE'S

Razom, Inc., is a non-profit organization supporting the people of Ukraine in their pursuit of a democratic society with dignity, justice, and human and civil rights for all. Razom coordinates groups of volunteers around the globe working on fund-raising, delivering supplies to Maidan, media campaign, research of corrupt activities, legal assistance, and work with government representatives and human rights organizations.

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

33 West 19 Street, New York, NY, 115-10 Queens Blvd., Forest Hills, NY
Тел.: 646 - 619 - 1123, 718 - 785 - 0472

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР PALLADA

Заснований 1992

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працевдавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дублікату вигравшу у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шости років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз

- Довіреності та заяви • Апостиль • Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація • Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відносно робочих годин
або для призначення Вашого візиту
просимо дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

ДО УВАГИ КАНДИДАТІВ НА АМЕРИКАНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО

Інформаційне бюро ЗУАДК-у влаштовує
курс американського громадянства,
який розпочнеться 14-го березня
і триватиме до 16 травня 2014 року.
Лекції відбуватимуться по п'ятницях
від 7-ї до 9-ї години вечора,
один раз на тиждень у приміщенні

Злученого Українського Американського Допомогового Комітету
за адресою: 1206 Cottman Avenue у Філадельфії.

Курс безкоштовний. Реєстрація – 25 доларів
(включає підручник, 100 запитань і відповідей,
2 CD's та інші необхідні матеріали).

Реєстрація – в п'ятницю, 14-го березня 2014 р.,
від 7-ї до 9-ї год. вечора в приміщенні ЗУАДК-у.
Просимо кандидатів зголошуватися вже тепер за телефоном:
(215) 728-1630 – від понеділка до п'ятниці з 9:30 год. ранку
до 2:30 год. по полудні.

Кандидати на американське громадянство,
які мешкають поза Філадельфією в США,
можуть одержати пакет згаданого курсу,
надіславши чек на 30 дол.

(із зазначенням citizenship) за адресою:
United Ukrainian American Relief Committee (UUARC)
1206 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111

"Нова газета" -
український громадсько-політичний тижневик.
Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку
Видавець і головний редактор -
Валентин Лабунський
Власний кореспондент у США -
Катерина Кіндрась
Власний кореспондент в Україні - Василь Туглук
Дизайн - Ukrainian Media Group, Inc.

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:
718-275-2503, 917-324-0359
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів
та оголошень несуть рекламодавці.
Адреса редакції:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com
Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

"Nova gazeta" - the Ukrainian weekly
Established October 2008 in New York.
Publisher and editor-in-chief -
Valentyn Labunsky
Correspondent in USA -
Kateryna Kindras
Correspondent in Ukraine -
Vasyl Tuhluk
Design - Ukrainian Media Group, Inc.

The publisher may not have the same standpoints
with the author of a printed material.
Authors of printed materials are fully responsible
for the content of their commercial Ads
Editorial Office:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Advertising Department: Tel.: 917-324-0359
E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com
Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO
Ціна договірної

Looking for your first home?

Ask about our first time home buyer program:

10% down

no PMI

4.00%*

25 year fixed rate

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org

Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

Conveniently located branches:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636

UNIONDALE: 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097

ASTORIA: 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458

LINDENHURST: 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

*10% down-payment required; 1-4 family owner occupied first home; no points; no Private Mortgage Insurance required; no prepayment penalties; 300 payments; \$5.28 cost per \$1,000.00 borrowed for 25 year term period. Interest rate may change at any time without prior notice.